

๑๕๗

暮兰舟

มู่หลานโจว

เขียน

ย้วยยี่ชนะเลิศ

แปล

๑๕๑๔ คือรากฐานที่มั่นคง

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน ครั้งนี้สำนักพิมพ์อรุณขอ
นำเสนอนิยายแปลจีนเรื่องใหม่ *ย้อนเวลากลับไปก่อนสามีจะถูกตอน*
ของนักเขียน มู่หลันโจว ความยาว 6 เล่มจบ และได้รับการนำไป
ดัดแปลงเป็นซีรีส์เรียบร้อยแล้วให้คุณผู้อ่านทุกท่านได้สนุกกันค่ะ

หลังจากที่สามีย่าง **วังต้าเซี่ย** ขั้นที่ผู้ทรงอำนาจในวังหลวง
จากไป **เว่ยไฉ่เว่ย** ก็ได้โอกาสย้อนเวลากลับมาในวัย 17 ปีอีกครั้ง
ชาติก่อนบิดาของนางสละชีพเพื่อประชาชนแต่กลับถูกสหายรักหักหลัง
ปรี๊ดปร่าจนนางกับพี่สาวต้องกลายเป็นทาสหลวง หน้าซำลูกชาย
ของสหายชั่วผู้นี้ยังรังแกพี่สาวของนางจนเสียชีวิตอย่างอนาถ ด้วย
ความแค้นนางจึงตามล่าสังหารพวกเขาจากนั้นก็หนีความผิดเข้าไปเป็น
หมอมดในวังหลวง จนได้ครองรักกับวังต้าเซี่ย แต่น่าเสียดายที่เขา
กลับอายุสั้นเพราะต้องพิชิตนาง

ครั้งนี้ได้โอกาสกลับมาเกิดใหม่ นางจึงพยายามเปลี่ยนแปลง
หลายสิ่งหลายอย่างไม่ให้ดำเนินไปเหมือนอย่างชาติที่แล้ว สิ่งสำคัญที่สุด
คือนางต้องเปลี่ยนชะตาชีวิตของวังต้าเซี่ย ไม่ให้เขาประสบชะตากรรม
ต้องตอนตัวเองเข้าวัง

แต่วังต้าเซี่ยที่เว่ยไฉ่เว่ยย้อนเวลากลับมาพบนี้ยังเป็นเพียง
เด็กหนุ่มอายุ 14 ปีที่ตื้อรั้น หัวขบถ ซ้ำยังเอาแต่ใจจนแม้แต่บิดา
ยังควบคุมไม่ไหว นางในคราบหญิงม่ายหมอเร่งจะปราบพยศเขาอย่างไร
เรามาลุ้นไปพร้อมกันในหน้าถัดไปได้เลยค่ะ แต่ขอเตือนสักนิดว่า
อย่าอ่านนิยายเรื่องนี้ตอนที่กำลังกินข้าวนะคะ เพราะความกะล่อนลั่นไหล
ของวังต้าเซี่ย อาจทำให้คุณผู้อ่านหัวเราะจนลาลึกได้ค่ะ

อรุณ

ปิ่นเซีย¹

ต้นฤดูร้อน

ดอกไม้ป่าร่วงโรย จากสีแดงสดแห่งฤดูใบไม้ผลิเหลือเพียง
ปูยหลิวที่ล่องลอยไปทั่ว ปูยหลิวบางเบาราวเกล็ดหิมะปลิวว่อน
เต็มท้องฟ้า เต็มระบ่ากลางแสงอรุณและสายลมยามเช้าประหนึ่ง
ท้าทาย กระจายไปทุกที่

ในตรอกเถียนส่วย ถนนกุโหลตตะวันตก ย่านรื่อจิง เขตเป่ยเจิง
ซุ่นเทียนฝู² แผ่นดินดำหมิง มีบ้านราษฎรหลังหนึ่งตั้งอยู่ท้ายตรอก
ตัวบ้านหันหน้าไปทางทิศตะวันออก หลังพิงทิศตะวันตก
ด้านที่ติดกับตรอกเถียนส่วยเป็นเรือนไม้ก่ออิฐสองชั้น ด้านหลังมี
ลานบ้านเล็ก ๆ

นายหน้าเงินพาลูกค้าสาวคนหนึ่งมาดูบ้านหลังนี้

¹ ชื่อสมุนไพรมงคลชนิดหนึ่ง มีพิษเล็กน้อย ไม่สามารถนำมาใช้ได้โดยตรง ต้องผ่าน
กรรมวิธีเพื่อลดความเป็นพิษลงก่อน มีสรรพคุณขจัดความชื้น สลายเสมหะ ระบายอาเจียน
อีกทั้งค่านียังสามารถแปลตรงตามตัวอักษรได้ว่าเครื่องฤดูร้อน

² เป็นชื่อเรียกพื้นที่เขตปกครองพิเศษ และหน่วยงานที่ปกครองนครหลวงและพื้นที่
โดยรอบด้วย จึงมีสถานะสูงกว่าเมืองทั่วไป

บรรพบุรุษของตระกูลเงินล้วนคลุกคลีอยู่ในแวดวงนายหน้า ทำหน้าที่เป็นคนกลางในการซื้อขายบ้านเรือนและสินค้าต่างๆ เพื่อหาเลี้ยงชีพด้วยค่านายหน้า คนตระกูลเงินสามชั่วอายุคนล้วนหาเลี้ยงปากท้องด้วยอาชีพนี้ ผู้คนต่างเรียกเขานายหน้าเงิน นามจริงของเขานั้นน้อยคนนักที่จะรู้

บ้านหลังนี้ค้างอยู่ในมือเขามาเกือบครึ่งปีแล้ว หากยังหาคนเช่าไม่ได้อีก เจ้าของบ้านต้องเปลี่ยนนายหน้าแน่ เงินที่ควรได้ก็มีหวังหลุดลอย

จะได้หรือจะชดก็ขึ้นอยู่กับครั้งนี้แล้ว

นายหน้าเงินกระแอมเบาๆ ให้คอโล่ง เตรียมแสดงวาทศิลป์ บรรยายบ้านหลังนี้ให้เลิศหรูราวกับสวนดอกไม้ เพื่อโน้มน้าวให้ลูกค้าตัดสินใจเช่าให้ได้

ในขณะที่เขากำลังจะอ้าปากพูด ปุยหลิวกลุ่มหนึ่งก็ลอยเข้า รุมจุมก้างซ้ายจนรู้สึกคันจมูกอย่างรุนแรง ต้องรีบยกแขนเสื้อขึ้น ปิดหน้าแล้วจามออกมา

ลูกค้าสาวเหมือนจะเป็นคนรักความสะอาด เมื่อได้ยินเสียงจาม ก็รีบถอยหลังไปสามก้าวทันที ทั้งยังหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาปิดปาก ปิดจมูกพร้อมกับขมวดคิ้วเรียวงาม เดิมทีทั้งสองเพิ่งจะก้าวเข้ามาในประตู พออีกฝ่ายถอยหลังเช่นนี้ก็ไปถึงธรณีประตูในพริบตา

จบกันๆ!

ยังไม่ทันเริ่มก็ส่อแววจะล่มเสียแล้ว!

นายหน้าเงินคร่ำครวญในใจว่าแย่แล้ว รีบโค้งคำนับพูดว่า “ผู้เช่าเงินเสียมารยาท ต้องขออภัยจริงๆ”

“ไม่เป็นไร” แม้ลูกค้าสาวจะพูดเช่นนั้น แต่ในมือกลับยังคงใช้

ผ้าเช็ดหน้าปิดปากปิดจมูกเช่นเดิม เสียงที่พูดออกมาจึงฟังดูอู้อี้
อยู่บ้าง “พาเข้าไปดูบ้านเกิด”

ในเมื่อมาถึงขั้นนี้แล้ว ก็ได้แต่ลองวัดดวงดูสักตั้ง

นายหน้าเงินแนะนำทั่วทั้งชั้นล่างและชั้นบน “...เตี้ยง ตู้อี้เสื้อผ้า
โตะอาหาร ม้านั่ง รวมถึงเครื่องเรือนอื่นๆ ล้วนมีครบ ฮูหยิน ท่าน
คูลี ของทุกชิ้นล้วนทำจากไม้เนื้อดี ฮูหยินเพียงหิวล้มภาระมา คินนี้
ก็สามารถเข้าอยู่ได้เลย...”

ลูกค้าสาวดูแล้วอายูราวลีบหกลีบเจ็ดปี ใบหน้ายังคงมีเค้า
ของความเยาว์วัย แต่นางกลับเกล้าผมทรงสตรีที่แต่งงานแล้ว บน
มวยผมยังมีผ้าไหมสีขาวพันไว้เป็นมวยผมไว้ทุกข์ มองผาดเตี้ยงก็รู้ว่า
เป็นแม่ม่ายน้อยที่ยังไม่สิ้นสุดช่วงไว้ทุกข์

ดังนั้นนายหน้าเงินจึงเรียกนางว่าฮูหยิน

แต่ไม่ว่านายหน้าเงินจะพยายามอวดโอ่ว่าบ้านหลังนี้มีดีตรงไหน
บ้าง แม่ม่ายน้อยที่มาดูบ้านก็ยังคงทำหน้าที่เรียบเฉย แม้แต่จะขานรับว่า
‘อ้อ’ สักคำก็ไม่มี

ทว่าแม่ม่ายน้อยก็ไม่ได้แสดงท่าทีรำคาญหรือบ่นเยี่ยงขอตัว
แต่อย่างใด

ดังนั้นนายหน้าเงินจึงยังไม่เลิกหวังแม้จะรีบหรี พามาแม่ม่ายน้อย
เดินลงไปที่ลานบ้านเล็ก ๆ ด้านหลัง พื้นลานปูด้วยอิฐสี่เหลี่ยม เนื่องจาก
ไม่มีคนอยู่มาครึ่งปี พอถึงฤดูใบไม้ผลิตามร่องอิฐจึงมีหญ้าขึ้นแซม
เพื่อที่จะปล่อยให้บ้านหลังนี้ให้ได้โดยเร็ว นายหน้าเงินจึงลงมือถอนหญ้า
ด้วยตนเองจนสะอาดเกลี้ยงเกลา มองแล้วสบายตาเป็นอย่างยิ่ง

“...ฮูหยินคูลี มีทั้งห้องครัว ห้องเก็บฟืน และห้องสุขาครบครัน
ฤดูร้อนสามารถตั้งเพิงในสวน แขนวน่านไม้ไผ่และมุ้งผ้าโปร่ง นั่ง

รับลมกินแดงโมคลายร้อน แสนสุรารกับอยู่บนสวรรค์”

อาชีพนายหน้านั้นต้องอาศัยฝีมือบวกกับการสังเกตสีหน้า
ท่าแม่ว่าพาดูบ้านจนทั่วทุกซอกทุกมุมแล้ว แม่ม่ายน้อยก็ยังคงมี
ท่าที่หนึ่งสนิท ท่าทางเป็นคนมีความคิดลึกซึ้งสุดหยั่ง

ตกลงชอบหรือไม่ชอบกันแน่

นายหน้าเงินคิดไม่ตก จึงหยิบพวงกุญแจออกมา “สูหยิน
คิดจะย้ายเข้ามาอยู่วันไหนหรือ”

ข้อห้ามสำคัญของคนทำอาชีพนายหน้าคือ ห้ามยึดติดกับลูกค้า
รายใดรายหนึ่ง นายหน้าเงินเปลี่ยนกลยุทธ์เป็นเร่งรัดให้แม่ม่ายน้อย
ตัดสินใจแบบอ้อมๆ หากนางไม่สนใจก็จะได้แยกย้ายกันไป อย่ามา
ทำให้เสียเวลา เขาจะได้ไปหาลูกค้ารายอื่น

แม่ม่ายน้อยไม่ใส่ใจ นางเดินไปที่ลานหลังบ้าน เปิดประตูลาน
ออกไป ด้านนอกเป็นตรอกเล็กแคบขนาดที่คนสองคนแทบจะเดิน
เคียงกันไม่ได้ ซ้ำยังเป็นทางตัน ฝั่งตรงข้ามเป็นกำแพงสูง

กำแพงสูงยาวไปสุดลูกหูลูกตา แค่มองก็รู้ว่าเป็นคฤหาสน์ของ
ตระกูลใหญ่

แม่ม่ายน้อยขึ้นไปกำแพงสูงแล้วถามว่า “บ้านหลังนั้นเป็น
ของใครหรือ”

แย้แล้ว!

ใจของนายหน้าเงินพลันดิ้งวูบ แต่ยังคงบั้นยิ้มพูดต่อตามปกติ
“คฤหาสน์หลังนั้นเป็นของวังเซียนฮู³ บรรพบุรุษของตระกูลวังเป็น

³ ตำแหน่งนายทหารระดับกลางในระบบเว่ยลั่ว มีหน้าที่บังคับบัญชาทหาร 1 กองพัน
หรือ 1,000 นาย

ขุนนางผู้มีคุณูปการที่ติดตามเจิ้งจูฮ่องเต้ลงใต้ปราบกบฏจื๋องหนาน⁴ ได้รับการอวยยศเป็นเซียนผู้สืบทอดทางสายเลือด ถึงวันนี้สืบทอดมาถึงรุ่นที่ห้าแล้ว เป็นตระกูลขุนนางเก่าแก่ร้อยปี”

แม่مایشน้อยมองกำแพงสูงที่ปกคลุมไปด้วยเถาเฟิงเถิง⁵ พลงนึ่งเยียบ คล้ายกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

นายหน้าเงินคิดว่าแม่مایشน้อยกลัวจะถูกเพื่อนบ้านผู้มีอิทธิพลอำนาจรังแก จึงรีบพูดว่า “แม้ตระกูลวังจะเป็นตระกูลขุนนางเก่าแก่แต่ธรรมเนียมปฏิบัติของบ้านดิงาม จิตใจก็เอื้ออาทร เพื่อนบ้านในตรอกเถียนส่วยก็ล้วนเป็นคนซื่อตรงเรียบง่าย ไม่เคยมีเรื่องมีราวอะไร ไม่ว่าจะเป็นเหตุเล็กเล็กขโมยน้อยหรือไฟไหม้ กระทั่งต่อปากต่อคำกันสักนิตก็ยังมี ถึงชั้นกลางคืนไม่ต้องปิดประตูลงกลอนของตอกอยู่บนพื้นก็ไม่มีใครเก็บ”

หน้าประตูบ้านแม่مایشมักมีเรื่องุ่นวาย

สำหรับแม่مایشที่ทั้งสาวและสวยเพียงนี้ ความปลอดภัยย่อมต้องมาเป็นอันดับแรก

ในที่สุดแม่مایشน้อยก็แสดงท่าทีตอบรับ “ถ้าเช่นนั้นตรอกเถียนส่วยก็เป็นสถานที่ที่สงบเยียบมาก”

นายหน้าเงินเริ่มเห็นความหวังว่าไร “ถูกต้องที่สุด ถ้าเป็นคนอื่นข้างคงไม่พามาดูบ้านหลังนี้หรอก มีแต่คนนิสัยดีเช่นฮูหยินเท่านั้นที่ควรจะอยู่ที่นี้”

⁴ สงครามกลางเมืองที่จู้ตั้ง ณ เวลานั้นเป็นเยียนอ่อง ใช้ชื่ออ้าง ‘ปราบยุคเข็ญ’ โคนล้มจักรพรรดิเจียนหวิน ส่งผลให้จู้ตั้งได้ขึ้นครองราชย์เป็นจักรพรรดิหย่งเล่อ

⁵ พืชไม้เลื้อยชนิดหนึ่ง ใบมีลักษณะเป็นแฉกคล้ายใบเมเปิ้ล มักเลื้อยปกคลุมกำแพงหรือต้นไม้ใหญ่

“สงบเงียบก็ได้อยู่หรอก แต่ว่า...” แม่่ม่ายน้อยครุ่นคิดครู่หนึ่ง แล้วพูดว่า “ข้าเปิดโรงหมอเพื่อยังชีพ ช่วยเหลือผู้คน”

จนถึงตอนนี้ นอกจากพ่อค้าหาบเร่แล้ว ยังไม่มีใครเดินผ่าน หน้าประตูเลยแม้แต่คนเดียว

เจียบเหงาราวป่าช้า ไม่มีลูกค้า แล้วจะทำกิจการอะไรได้

เจอบัญหาเข้าจนได้! ทันใดนั้นก็มึนเสียงดังขึ้นในหัวของนายหน้า เงิน เขารีบใช้ความสามารถในการพูดเพื่อเจือที่ตกทอดกันมาในตระกูล เอ่ยทันทีว่า “เรื่องนี้...สุราดีไม่กลัวตรอกลึก วิชาแพทย์ของซูหยิน ล้ำเลิศ อาศัยคนบอกต่อ จากหนึ่งเป็นสิบ จากสิบเป็นร้อย ภายหน้า กิจการต้องเฟื่องฟูแน่นอน”

ถึงตอนนี้นายหน้าเงินไม่ตั้งความหวังอันใดแล้ว

แต่แม่่ม่ายน้อยกลับตอบว่า “ตกลง เอาบ้านหลังนี้ละ ข้า ขอเช่าหนึ่งปีก่อน”

นายหน้าเงินดีใจจนเนื้อเต้น “ข้าได้แจ้งราคาแก่ซูหยินไว้ตั้งแต่ ก่อนจะมาดูบ้านแล้ว ค่าเช่าปีละห้าสิบตำลึง บวกเงินมัดจำอีกสิบตำลึง เมื่อครบกำหนดหากตัวบ้านและเครื่องเรือนไม่เสียหาย เงินมัดจำ สิบตำลึงนี้จะคืนให้ซูหยิน รวมแล้วเป็นเงินหกสิบตำลึง ตอนนี้ซูหยิน พักอยู่ที่ไหน เราไปทำสัญญาเช่าแล้วชำระเงินส่งมอบกุญแจกันที่นั่น เถอะ”

แม่่ม่ายน้อยเป็นคนทำอะไรฉบับไว นางหยิบตัวเงินห้าสิบตำลึง และเงินก้อนอีกสิบตำลึงออกมาทันที “ทำสัญญากันที่นี้เถิด”

ตามธรรมเนียมนายหน้าเงินสามารถหักค่านายหน้าได้หนึ่งในสิบ ของค่าเช่า รวมแล้วเป็นเงินห้าตำลึง

นายหน้าเงินทั้งดีใจทั้งเสียดาย เห็นได้ชัดว่าแม่่ม่ายน้อยคนนี้

กำลังรีบร้อนหาที่อยู่ ไม่เช่นนั้นคงไม่พกเงินมากมายขนาดนี้ติดตัว
ทั้งยังไม่ต่อรองขอลดราคา ดีไม่ดีต่อให้ข้าเรียกค่าเช่าเจ็ดสิบตำลึง
นางก็ยังคงกลง!

แต่ในเมื่อไม่ได้กลายเป็นเรือไปแล้ว⁶ นายหน้าเงินจะเสียดาย
แค่ไหนก็สายเกินแก้ เขาเปิดกล่องเครื่องเขียนหยิบฟู่กันออกมา
ด้ามหนึ่ง ใช้ลั่นเลียปลายฟู่กันจนชุ่ม ทั้งสองลงนามในสัญญาเช่า
ตอนลงชื่อประทับลายนิ้วมือ แม่ม่ายน้อยเขียนชื่อของนางลงไปว่า
‘เว่ยไฉ่เว่ย’

ในที่สุดบ้านที่เหมือนเผือกร้อนหลังนี้ก็ปล่อยเช่าได้เสียที
หลังจากรับเงินเรียบร้อย นายหน้าเงินก็อารมณ์ดีสุดขีด จึง
พูดประจบแม่ม่ายน้อย เขาโคลงคิระสะท้อนจะท่องบทกวีว่า “ไฉ่เว่ย
ไฉ่เว่ย เพียงเด็ดดอกเจ้าองกามใหม่ ร้องรำจะกลับ จะกลับ ปีแล้ว
ปีเล่ากลับยังมิได้กลับคืนถิ่น” นี่เป็นบทกวีเลื่องชื่อจากคัมภีร์ซือจิง⁷
ท่านหมอเว่ยช่างมีชื่อที่ไพเราะยิ่ง”

เว่ยไฉ่เว่ยยิ้มเล็กน้อยพลางหยิบกุญแจบนโต๊ะขึ้นมา “ไหนๆ
ก็รับกวนแล้ว สัมภาระของข้ายังอยู่ที่โรงเตี๊ยมซานทงบนถนนกุโหลว
ตะวันตก ข้าเพิ่งมาถึงที่นี่ ไม่รู้ว่าร้านเช่ารถม้าอยู่ที่ใด คงต้องรบกวน
นายหน้าเงินช่วยจ้างรถม้าสักคันเพื่อขนสัมภาระมาที่...”

เว่ยไฉ่เว่ยมองไปรอบๆ บ้านหลังนี้ “...ที่บ้าน”

พูดแบบนี้แปลว่าตั้งใจจะตั้งรกรากที่นี่

นายหน้าเงินเห็นนางใช้จ่ายมือเต็บ ควักเงินหกสิบตำลึงใน

⁶ หมายถึง เรื่องได้ตัดสินใจหรือเกิดขึ้นไปแล้ว ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

⁷ ตำรารวมบทกวีที่เก่าแก่ที่สุดของจีน

คราวเดียว อายุเพียงเท่านี้ก็กล้าเปิดโรงหมอรักษาคน น่าจะเป็นหมอหญิงที่มีความสามารถจริง ภายหน้าอาจได้ติดต่อดำขายกันอีกนาน เขาจึงตบหน้าอกรับรองแล้วพูดว่า

“เรื่องเล็กน้อยแค่นี้ไ้เป็นธุระตัวเอง ข้ามีรทเทียมล่ออยู่คันหนึ่ง ข้าจะช่วยท่านหมอเว่ยชนล้มภาระมาเอง...ไม่คิดเงิน”

เมื่อนายหน้าเงินบังคับรถเทียมล่อไปถึงโรงเตี๊ยมซานทง เว่ยไฉ่เว่ยก็รออยู่ที่ริมถนนใหญ่หน้าประตูแล้ว สองมือของนางประคองวัตถุทรงยาวที่ห่อด้วยผ้าสีแดงไว้ ข้างกายมีหีบใบใหญ่วางซ้อนกันอยู่สามใบ

นายหน้าเงินกับเสี่ยวเอ๋อร์ของร้านช่วยกันยกหีบขึ้นไปบนรถเทียมล่อ แต่เว่ยไฉ่เว่ยยังคงประคองวัตถุในห่อผ้าสีแดงนั้นไว้ไม่วางราวกับเป็นสมบัติล้ำค่าที่สุดในการเดินทางครั้งนี้

เมื่อมาถึงบ้านใหม่ในตรอกเถียนสุ่ย เว่ยไฉ่เว่ยก็แกะห่อผ้าสีแดงออก นำป้ายสถิติวิญญาณด้านในวางไว้บนโต๊ะบูชา ทั้งยังหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดฝุ่นที่แทบจะไม่มือยุบนป้ายนั้นเบา ๆ

นางจุดตะเกียงแก้วดวงหนึ่ง หยิบธูปสามดอกมาจุดกับเปลวไฟปากหมูปชมิมสวดภาวนาอย่างตั้งใจ

นายหน้าเงินยกหีบใบแรกเข้ามาด้วยความเหนื่อยหอบ ก็เห็นข้อความที่เขียนบนป้ายสถิติวิญญาณว่า “ป้ายสถิติวิญญาณของสามีผู้ล่วงลับ วังเอ๋อร์หลาง^๑”

ตอนที่นายหน้าเงินกำลังจะลากลับ เว่ยไฉ่เว่ยก็เปิดหีบใบหนึ่ง

^๑ หมายถึง บุตรชายคนที่สองของตระกูลวัง

ออก หยิบกล่องไม้เล็ก ๆ ออกมา “นี่เป็นยาเม็ดคลายร้อนที่ข้า
ปรุงเอง อากาศร้อนขึ้นเรื่อย ๆ นำไปละลายในน้ำ ดื่มแทนชา ช่วย
คลายความร้อนได้ดีที่สุด”

นายหน้าเงินประคองกล่องไม้ไว้พร้อมกล่าวขอบคุณซ้ำ ๆ

หลังจากส่งนายหน้ากลับไปแล้ว เว่ยไฉ่เว่ยก็เปิดหีบหยิบยามผ้า
สะพายหลังออกมาใบหนึ่ง ที่ด้านข้างของยามปักธงเล็ก ๆ ไว้สองผืน
เขียนว่า ‘หัตถ์เหวแห่งนรีเวช’ และ ‘มือวิเศษชุบชีวิต’

นางสวมหมวกใบหนึ่ง ปีกหมวกติดผ้าโปร่งสีดำทั้งชายลงมา
เพื่อบังแสงแดดและปุยหลิ่วที่ปลิวอ่อนทั่วฟ้า นางคล้องกุญแจ
ทองเหลืองไว้ที่ห่วงประตูลูก แล้วหยิบห่วงเหล็กที่รูปร่างคล้ายขนมเปียะ
กลวงออกมา ตรงกลางห่วงมีช่องพอให้สอดนิ้วได้สามนิ้ว ภายใน
บรรจุลูกเหล็กสามลูก

นางสวมห่วงเหล็กนั้นไว้บนนิ้วโป้งแล้วหมุนเบา ๆ ลูกเหล็ก
ด้านในกระทบกัน เสียงลูกเหล็กที่เคลื่อนไหวดังก้องไปทั่วตรอก
เถียนสุ่ย

ห่วงเหล็กนี้เรียกว่าหู่เซิง หรือกระดิ่งมือ เป็นเครื่องให้สัญญาณ
ที่เป็นเอกลักษณ์ของเหล่าหมอเร่

ในบรรดาอาชีพที่ต้องเดินเร่ไปตามตรอกซอกซอยมีแปดอาชีพ
หลัก ๆ คือหมอ คนขายถ่าน คนขายน้ำมันงา และหมอดู ที่ห้าม
ส่งเสียงดังเรียกลูกค้า แต่จะใช้การเขย่าเครื่องให้สัญญาณเฉพาะ
ของตนเพื่อทำมาค้าขาย เรียกว่า ‘แปดอาชีพไม่ส่งเสียง’

คนขายถ่านใช้กลองปึงปึง หมอดูใช้ไม้เคาะฆ้องทองเหลือง
เรียกว่าเป่าจวินจื่อ คนขายน้ำมันงาใช้กรับ ส่วนหมอก็กู้หู่เซิง

เวย์ไฉ่เวย์หม่นหู่เซิงของนาง แล้วหายลับไปในตรอกเถียนส่วย ยามเข้าต้นฤดูร้อนที่เต็มไปด้วยปุยหลิว

หนึ่งวันผ่านไปอย่างรวดเร็ว ปุยหลิวร่วงทับถมกันเป็นชั้นๆ บนพื้นถนน ดูคล้ายกับหิมะตก

กระทั่งจนได้เวลาเข้าได้เข้าไฟก็มีม้าตัวหนึ่งหือตะบึงเข้ามาในตรอกเถียนส่วย ปุยหลิวบนพื้นถูกเกือกม้าเหล็กย่ำจนลอยฟุ้งเต็มท้องฟ้าราวเกล็ดหิมะ

เด็กหนุ่มผู้หนึ่งควม้าม้ามาด้วยความเร็ว บนหลังม้ามี่ร่างชายผู้หนึ่งนอนพาดคว่าหน้าลงพื้น สองขาห้อยอยู่อีกด้านของหลังม้า ร่างกายโค้งงอตามจังหวะการวิ่งของม้าราวกับเศษผ้า เทบจะร่วงลงมาอยู่หลายครั้ง แต่ก็ถูกเด็กหนุ่มที่ขี่ม้าใช้มือข้างหนึ่งกดไว้บนหลังม้าอย่างมั่นคง

ในยุคนั้น ไม่ว่าจะเป็นเด็กชายหรือเด็กหญิงล้วนต้องโกนผม เหลือเพียงปอยเล็กๆ ตรงกลางกระหม่อมเพื่อถักเปีย ตรงหน้าผาก และท้ายทอยต้องโกนจนเกลี้ยงเกลา กระทั่งอายุได้สิบขวบจึงจะเริ่มไว้ผม

เด็กหนุ่มคนนี้เพิ่งไว้ผมได้ไม่กี่ปี ผมบนกระหม่อมถูกเกล้าเป็นมวย ปักด้วยปิ่นทองคำที่ส่องประกายจนตาพร่า ผมด้านหน้าและตรงท้ายทอยที่ยังยาวไม่พอจะรวบเข้ามวยได้ปลิวไสวท่ามกลางปุยหลิวปลิวว่อนเต็มท้องฟ้า

นอกจากเสียงเกือกม้ากระทบพื้นแล้ว ยังมีเสียงร้องโหยหวนของชายที่นอนพาดอยู่บนหลังม้า “ต้าเชี่ย! วังต้าเชี่ย! คุณชายรองวัง! ท่านบรรพบุรุษ! ข้าเรียกเจ้าเป็นบรรพบุรุษแล้วพอใจหรือยัง ได้โปรด

ปล่อยข้าไปเถอะ ข้าถูกเหวียงจนแทบจะเอาเจียนเอาของทีกินไปตั้งแต่เมื่อคืนออกมาอยู่แล้ว”

ฟังจากเสียงแล้ว เป็นนายหน้าเงินที่ปล่อยบ้านให้เว่ยไฉ่เว่ยเซ่าเมื่อเช้านั่นเอง

วังต้าเซี่ยไม่สนใจ ซ้ำยังหวัดกันของนายหน้าเงินที่นอนพาดอยู่บนหลังม้ายังบ๊าบ “เอาเงินไปคืน แล้วไล่คนออกไปซะ”

นายหน้าเงินเอาเจียนจนหมดไส้หมดพุงแล้วจึงมีแต่ลมออกมา “สัญญาเช่าทำเสร็จแล้ว ค่าเช่าก็มอบให้ท่านแม่เจ้าไปแล้ว ข้าวสารกลายเป็นข้าวสุกเรียบร้อย จะยกเลิกได้อย่างไร”

เมื่อมาถึงหน้าบ้านเห็นกุญแจที่คล้องอยู่บนห่วงประตู จึงรู้ว่าโชคร้าย ผู้เช่าคนใหม่ไม่อยู่บ้าน

แต่เรื่องแค่นี้ไม่เกินความสามารถของวังต้าเซี่ย เขาลงจากม้าก่อนจะยกร่างนายหน้าเงินจากหลังม้าโยนไปที่หน้าบ้านด้วยมือข้างเดียวพร้อมกับด่าว่า

“ร้ายนักนะนายหน้าเงิน รู้ทั้งรู้ว่าบ้านหลังนี้เป็นสินเดิมของแม่ข้า แต่เจ้ากลับเอาค่าเช่าไปให้แม่เลี้ยงข้า แบบนี้สมควรถูกกระที่บ”

นายหน้าเงินกลิ้งหลุนๆ สามตลบไปตามพื้น เลื้อยคลานออกมาหาน้ำเงินเข็มตัวใหม่เอี่ยมที่ใส่มาเพื่อทำข้อตกลงเช่าบ้านในวันนี้โดยเฉพาะ เปรอะเปื้อนไปด้วยฝุ่นและปุยหิ้ว ทั้งยังยับเยิน สภาพเหมือนผักเสี้ยวหลิง^๑ ดอกที่เพิ่งควักออกมาจากไห ดูน่าสมเพชนัก

เขาใช้มือพุงเอวแล้วค่อยๆ ลุกขึ้นยืนพร้อมส่งเสียงโอดโอยตามองกุญแจบนห่วงทองเหลืองที่ประตู แล้วตัดสินใจใช้แผนถ่วงเวลา

^๑ ผักกาดเขียวชนิดหนึ่ง ชอบใบหยัก มักนำมาทำเป็นผักดอง

“บรรพบุรุษน้อยของข้า ผู้เช่าเป็นหมอเร็ ออกไปรักษาคนข้างนอก ไม่รู้ว่าจะกลับมาเมื่อใด เราจะรออย่างไรจุดหมายไม่ได้ พรุ่งนี้เช้าค่อยมาใหม่เถิด”

แม้ปากจะพูดเช่นนั้น แต่นายหน้าเงินกลับลอบตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้วว่า คินนี้จะไปฟ้องวังเซียนฮูให้ช่วยกำราบบุตรเกรคนนี้ อย่าปล่อยมาระรานผู้เช่า

วังต้าเซี่ยแค้นเสียงเย็นชา หยิบกุญแจตัวใหม่ออกมาคล้องเข้ากับห่วงประตูแล้วใส่กลอนดั่งเกร็ก “ข้ายังมีธุระต้องไปทำ ไม่ว่างมารอใคร ข้าวังต้าเซี่ยมีแต่คนอื่นต้องรอข้า ไม่เคยที่ข้าต้องรอใคร”

คราวนี้ห่วงประตูจึงมีกุญแจคล้องอยู่สองตัว ผู้เช่าหญิงกลับมาก็ไม่อาจเข้าบ้าน ได้แต่ไปหาเขา

นายหน้าเงินถลาเข้าไปกอดขาของวังต้าเซี่ย “ได้โปรดอย่าทำแบบนี้เลย ผู้เช่ามีบ้านแต่เข้าไปอยู่ไม่ได้ อาจมีโทษได้นะ”

หากผู้เช่ายกเลิกสัญญาและขอเงินคืน ค่านายหน้าห้าตำลึงที่นายหน้าเงินรับไปแล้วก็ต้องคายออกมา เท่ากับงานนี้เหนื่อยเปล่า

วังต้าเซี่ยเตะนายหน้าเงินให้พ้นทางแล้วเก็บลูกกุญแจไว้ในอกเสื้อ จากนั้นพลิกตัวขึ้นม้า โบกแส้วลงพูดว่า “ข้าต้องการให้ผู้เช่ารู้ว่าที่นี้อยู่ยาก จะได้รับคืนบ้านแล้วย้ายออกไป”

นายหน้าเงินนอนหมอบอยู่บนพื้นที่เต็มไปด้วยปุยหิว ตะโกนว่า “ข้าเอาค่าเช่าไปให้แม่...แม่เลี้ยงเจ้าแล้ว! จะบอกเลิกสัญญาได้อย่างไร”

วังต้าเซี่ยหวดแส้วแล้วควมม้าจากไป ไม่แม้แต่จะหันกลับมา “แล้วเกี่ยวอะไรกับข้า”

สามิ ขอลับมารักเจ้าอีกครั้ง

พอวังต้าเซี่ย ควบคุม้าจากไป นายหน้าเงินก็ตั้งใจจะไปฟ้องวังเซียนฮู แต่ไปไม่ไหว การถูกโยนเมื่อครู้ทำเขาเจ็บปวดไม่น้อย เนื้อตัวเซลอะไปด้วยฝุ่นและปุยหิวจนไม่มีหน้าไปพบผู้คน เขาได้แต่ใช้มือพุงเอวค่อยๆ เดินโขยกเขยกไปที่บ่อน้ำท้ายตรอก

น้ำในบ่อนี้ใสและมีรสหวาน ชื่อของตรอกเถียนส่วยก็ได้มาจากบ่อน้ำนี้¹ ชาวบ้านในตรอกเถียนส่วยต่างมาใช้น้ำที่นี่ในชีวิตประจำวัน

ตะวันคล้อยต่ำลงทุกที พวกแม่บ้านล้อมวงต้กล้างถ้วยชาม และซักผ้าอยู่รอบๆ บ่อ นายหน้าเงินจึงขอยืมถังจากพวกนางมาต้กล้างหน้าล้างมือ

เพราะมีแต่คนคุ้นเคยกันทั้งนั้น พวกแม่บ้านจึงหัวเราะพลางส่งถึงเปล่าให้นายหน้าเงิน พร้อมกับเอ่ยปากเข้าว่า “แม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยงบ้านวังเซียนฮูไม่ถูกกัน ทะเลาะกันแทบไม่เว้นวัน คนที่รู้เรื่องใครจะกล้ามาเข้าบ้านหลังนี้กันเล่า”

“นั่นสิ อยู่ดี ๆ ใครจะหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัว บ้านถึงว่างมา

¹ คำว่าเถียนส่วย (甜水) แปลตามตัวอักษรได้ว่าน้ำรสหวาน

ไม่รู้ตั้งกี่ปี เจ้าไปหลอกล่อคนต่างถิ่นให้มาเช่า คุณชายรองวังมีหรือจะยอมเลิกราง่ายๆ”

“โดนจอมกร่างวังซ่อมไปหนึ่งยก นึกเสียใจแล้วสิ”

นายหน้าเงินหมื่นรอกที่เขว่นอยู่เหนือบ่อ ตักน้ำขึ้นมาหนึ่งถัง “หากบุรุษไม่กล้าเสี่ยง ภรรยาคงไม่มีเสื้อผ้าเครื่องประดับใส่ ข้ายังต้องหาเงินแต่งภรรยาเลี้ยงดูครอบครัวนี้หา”

แม่บ้านคนหนึ่งสาदनํ้าล้างจานที่มีคราบมันลอยฟ่องลงในคูระบายน้ำข้างทาง “สภาพเหมือนเปิดตากแห้งที่ถูกต้มในหม้ออย่างเจ้า ถูกซ่อมจนจมไปทั้งตัวยังไม่วายปากดีอีก ต่อไปจอมกร่างวังเห็นหน้าเจ้าที่ไหนคงได้ลงมือซ่อมที่นั่น”

นายหน้าเงินยืมถึงนํ้าของคนอื่นมาจึงไม่สะดวกต่อปากต่อคำได้แต่ก้มหน้าก้มตาล้างหน้าล้างมือไป

เมื่อล้างสะอาดแล้วก็ปิดฝุ่และปยุหลิวออกจากเลื้อคลุมคอกลม ก้มมองเงาสะทอนในถังนํ้า เมื่อเห็นว่าสภาพกลับมาดูดีพอจะไปพบปะผู้คนได้แล้ว นายหน้าเงินจึงกล่าวขอบคุณเหล่าแม่บ้าน เดินมุ่งหน้าไปขอความช่วยเหลือจากวังเขียนสู่ทันที

คนที่^๑จะปราบหมาบ้าอย่างจอมกร่างวังได้ ก็มีแต่บิดาของเขาเท่านั้น

ประตูข้างของบ้านตระกูลวังเชื่อมกับตรอกเถียนสุ่ย ตอนนี^๒ฟ้ามืดแล้ว คนเฝ้าประตูบอกว่าวังเขียนสู่ยังไม่กลับจากที่ว่าการ

วังเขียนสู่เป็นผู้บัญชาการกองกำลังรักษานครเขตเป่ยเจิง

กองกำลังรักษานครมีทั้งหมดห้าเขต ได้แก่ ตงเจิง หนานเจิง ซีเจิง เป่ยเจิง และจงเจิง^๒ ทำหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อย จับกุม

โจรผู้ร้าย ป้องกันอัคคีภัย และดูแลความสะอาดของถนนหนทางในพื้นที่

นายหน้าเงินจึงได้เตร้อยู่ที่หน้าประตู รอแล้วรอเล่าก็ไม่เห็นวังเขียนชุกกลับมาเสียที กลับได้ยินเสียงผู้หญิงดังแทน

อาศัยแสงสลัวจากดวงจันทร์กับแสงจากโคมไฟหน้าประตูข้างของบ้านวังเขียนชุก นายหน้าเงินถึงเห็นหน้าของหมอเฒ่าที่กำลังเขย่าผู้หญิง เป็นเวย์ไฉ่เวย์ลูกค้าเข้าบ้านของเขาที่กลับมาจากการรักษาคนแล้ว

แย้แล้ว! นางกลับมาแล้วแต่จะเข้าบ้านอย่างไร ยังไม่ได้ไปเอาลูกกุญแจดอกนั้นมาเลย

นายหน้าเงินรีบวิ่งเข้าไปปรับหน้าเวย์ไฉ่เวย์ “ท่านหมอเฒ่า ข้ามีเรื่องหนึ่งอยากจะชี้แจง...”

ทุกบ้านล้วนมีปัญหาส่วนตัว จางชื่อ³ แม่แท้ๆ ของวังต้าเซีย คุณชายรองแห่งบ้านตระกูลวังจากโลกไปตั้งแต่เขายังเด็ก เขาไม่ยอมอยู่ใต้การปกครองของอุชื้อที่เป็นแม่เลี้ยง ทำตัวเป็นบุตรเถรไม่เอาถ่าน จนใครๆ ต่างพากันเรียกเขาว่าจอมกร่างวัง

วังเขียนชุกกลัวว่าบุตรชายตัวดีจะผลาญสินเดิมของมารดาจนหมดสิ้น จึงมอบสินเดิมให้อุชื้อภรรยาคนใหม่เป็นผู้ดูแล ซึ่งรวมถึงบ้านหลังเล็กที่เวย์ไฉ่เวย์เช่าอยู่ด้วย

จอมกร่างวังเป็นลูกล้างลูกผลาญชนิดที่ว่าต่อให้เอาเงินใส่ไว้ในกระทะน้ำมันเดือดๆ ก็ยังจะล้วงออกมาใช้ มีหรือที่เขาจะยอมเลิกราขอเพียงนายหน้าเงินพาลูกค้าไปดูบ้าน เขาก็จะตามไปก่อกวน

² หมายถึง เขตตะวันออก ได้ ตะวันตก เหนือ และกลาง ตามลำดับ

³ คำว่า ‘ชื่อ’ ใช้ต่อท้ายแซ่เดิมของหญิงในสมัยโบราณ

จนลูกค้าหนีเตลิด ด้วยเหตุนี้บ้านที่ตั้งอยู่บนท่าเลดีเยียมของเขต เปียเจิง ทั้งยังตกแต่งเรียบร้อยเครื่องเรือนครบครัน จึงได้ร้างผู้เช่า มาเนิ่นนานถึงครึ่งปี

วันนี้นายหน้าเงินโชคดี จอมกร่างวังออกจากบ้านไปตั้งแต่ เช้าตรู่ไม่รู้ว่ามิธุระอะไร นายหน้าเงินจึงมีโอกาสหลอกล่อกิ่งไฉมน้าว จนปล่อยบ้านให้หมอเวผู้ไม่รู้ความจริงเช่าได้สำเร็จ

“...เรื่องทั้งหมดก็เป็นเช่นนี้” นายหน้าเงินอธิบาย “ท่านหมอเว ยวางใจได้ ชุนหงอคงแม้จะเก่งกาจเพียงใดก็หนีไม่พ้นฝ่ามือของพระยูไล ขอเพียงวังเขียนสัญญาส่งมือสังสอนบุตรชาย ลูกกุญแจก็ต้องถูกส่งมาแน่วังเขียนสัญญาเปรียบเสมือนมงคลรัดเกล้าของจอมกร่างวัง”

ผิดคาดที่เวย์ไฉ่เวย์หาได้มีโทษ ค่าทอนายหน้าเงินว่าเป็นพ่อค้า เจ้าเล่ห์ แต่กลับตั้งใจฟังเรื่องซุบซิบของบ้านตระกูลวังที่เขาเล่าด้วยความสนใจ แล้วพูดว่า “ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้ ข้าถูกใจบ้านหลังนี้มาก ส่วนเรื่องกุญแจ...ข้าอยากจะพบกับจอมกร่างวังผู้นี้ก่อน ลองคุยกับเขาด้วยเหตุผล ใช้ไม้อ่อนก่อนไม้แข็ง หากตรงไปฟ้องวังเขียนสัญญา จอมกร่างวังคงไม่จำเป็นต้องถูกตีทำโทษจนรู้สึกเสียศักดิ์ศรี ยิ่งบีบคั้นก็ยิ่งต่อต้าน แม้คืนนี้วังเขียนสัญญาจะกดดันจนเขายอมมอบลูกกุญแจให้ผ่านไปสองวันเขาก็อาจจะกลับมารังควานข้าที่บ้านอีก จากนั้นอย่าหวังจะได้อยู่อย่างเป็นสุข”

นายหน้าเงินรีบพูดว่า “ผู้เป็นหมอต้องมึใจเมตตา ท่านหมอเว ช่างเป็นโพธิสัตว์ที่มีชีวิตจริง ๆ เพียงแต่ท่านหมออย่าได้คาดหวังอะไรกับจอมกร่างวังเป็นอันขาด หมอนั้นได้ชื่อว่าเป็นอันธพาลน้อยประจำเขตเปียเจิง แม้แต่ผู้ซื้อผู้เป็นแม่เลี้ยงก็ยังจนปัญญา ไม่เรียวสร้างลูกกตัญญู มีเพียงวังเขียนสัญญาเท่านั้นที่ปราบเขาอยู่”

ไม่รู้เพราะเหตุใด ไม่ว่านายหน้าเงินจะเตือนอย่างไร แม่ม่ายน้อย
ผู้นี้ก็ยังยืนกรานจะพัวพันตัวเองให้ได้ นางพูดว่า “ข้ายังคงยืนกราน
ว่าจะขอบคุณกับจอมกร่างวังก่อน”

นายหน้าเงินจนปัญญา ได้แต่ไปถามคนเฝ้าประตูบ้านตระกูลวัง
อีกครั้ง “คุณชายรองวังอยู่บ้านหรือไม่”

เด็กรับใช้ที่เฝ้าประตูยังคงส่ายหน้า “คุณชายรองของเราออก
จากบ้านไปตั้งแต่เช้านี้ ป่านนี้ยังไม่กลับมาเลยขอรับ”

นายหน้าเงินกลับไปบอกเว่ยไฉ่เว่ย นางกลับไม่มีท่าทีร้อนรน
เพียงชี้ไปที่ตลาดกลางคืนฝั่งตรงข้ามถนนแล้วพูดว่า “ข้ายังไม่ได้กิน
มื้อเย็นเลย ไม่ต้องรีบ ข้ากินไปรอไปได้”

นายหน้าเงินก็หิวเช่นกัน จึงพูดว่า “เป็นเพราะข้าทำงาน
ไม่รอบคอบ มื้อนี้ข้าขอเป็นเจ้ามือเพื่อขอโทษท่านหมอเว่ยแล้วกัน”

นายหน้าเงินนั้นเจ้าเล่ห์นัก กินของเขาแล้วปากยอมอ่อน⁴ เขา
เลี้ยงข้าวแบบนี้ ถ้าบ้านเขามีปัญหา หมอเร่คนนี้ก็ยอมไม่สะดวก
จะขอยกเลิกสัญญา

ทุกอย่างยังพอมีทางแก้ไข

นายหน้าเงินเป็นคนตระหนี่ จึงเลือกร้านเกี้ยวที่ถูกที่สุดในตลาด
กลางคืน โดยอ้างว่า “ร้านนี้อยู่ใกล้บ้านตระกูลวังที่สุด เฝ้าดูสะดวก
จอมกร่างวังกลับมาเมื่อใด เราก็เข้าไปคุยกับเขาได้ทันที”

เว่ยไฉ่เว่ยยิ้มอ่อน ไม่ได้เปิดโปงเขา “นายหน้าเงินช่างคิดได้
รอบคอบจริงๆ”

⁴มาจากสำนวนเต็มว่า รับของเขาแล้วมือสั้น กินของเขาแล้วปากอ่อน หมายถึง เมื่อ
ได้รับผลประโยชน์หรือของกำนัลจากใครแล้ว ก็จะทำให้ไม่กล้าพูดวิจารณ์หรือขัดแย้งกับ
คนคนนั้น

คนต่างถิ่นผู้นี้ช่างหลอกลวงง่ายเสียจริง! อายุยังน้อยย่อมด้อยประสบการณ์ นายหน้าเงินนั่งลงแล้วสั่งเกี่ยวไส้เนื้อผักกาดตองหนึ่งชาม

เว่ยไฉ่เว่ยเอ่ยว่า “ถ้าแก่ ขอเกี่ยวสามเซียนสองชาม ชามหนึ่งไม่ใส่ผักชี”

นายหน้าเงินรู้สึกเสียดายเงิน “แค่นี้ ทานหมดเว่ย ร้านนี้เขาให้เยอะนะ ชามหนึ่งมีเกี่ยวตัวใหญ่ถึงสิบห้าตัว ข้าเกรงว่าท่านหมดจะกินจนจุก”

เว่ยไฉ่เว่ยตอบยิ้มๆ “ข้าไม่ได้กินคนเดียว”

นายหน้าเงินมองไปรอบๆ “หา? ท่านหมดเว่ยมีผู้ติดตามด้วยหรือ”

เว่ยไฉ่เว่ยตอบว่า “เป็นของสามีผู้ล่องลับ...เกี่ยวชามของสามีผู้ล่องลับข้าจะเป็นคนจ่ายเอง”

เมื่อสามีตาย ภรรยาจะต้องเช่นไหว้ข้าวปลาอาหารให้สามีเป็นเวลาสามปี

ไหนๆ ก็เลี้ยงแล้ว จ่ายเพิ่มอีกชามจะเป็นไรไป นายหน้าเงินรีบพูดว่า “ข้าเลี้ยงเองๆ ไม่เท่าใดหรอก”

ขณะที่คุยกัน เกี่ยวสามชามก็ถูกยกมาวาง นายหน้าเงินเริ่มกินส่วนเว่ยไฉ่เว่ยวางชามที่ไม่ใส่ผักชีไว้ทางทิศตะวันตกของโต๊ะ โรยพริกไทยเล็กน้อย วางตะเกียบหนึ่งคู่ แล้วพูดกับความว่างเปล่า “เออิร์หลาง มากินข้าว วันนี้ข้า...งานยุ่งทั้งวัน กิจการดีมาก เมืองหลวงนี้ช่างแตกต่างจริงๆ กินข้าวเย็นเข้าไปหน่อย เจ้าคงหิวแล้วสินะ”

ช่างเอาใจใส่สามีผู้ล่องลับเหลือเกิน จำได้กระทั่งว่าเขาไม่กินผักชี แต่ชอบใส่พริกไทย!

นายหน้าเงินคิดในใจ หากอนาคตได้ภรรยาที่ดีกับข้าเช่นนี้ ข้าคงมีความสุขจนตัวลอยแน่

“ความรักของพวกเขาเจ้าช่างลึกซึ้งยิ่งนัก” นายหน้าเงินไม่นึกว่าตัวเองจะมีวันที่ต้องมาอภิเษกคนตาย

เวย์ไฉ่เวย์ถอนหายใจเบาๆ “น่าเสียดายที่รักลึกซึ้งมักอายุสั้น”

ทั้งสองกินไปได้ครึ่งชามก็มีเงาคนร่างหนึ่งเดินย่องเข้ามา แล้วยกยอนกันลงนั่งบนเก้าอี้ของสามีผู้ล่วงลับของเวย์ไฉ่เวย์ พร้อมตบไหล่ นายหน้าเงิน

“เจ้ามานั่งรอพ่อข้าเพื่อจะฟังเรื่องข้าใช่หรือไม่ เลิกคิดได้เลย คืนนี้เจ้าไปที่ไหนข้าก็จะตามไปที่นั่น ไม่ปล่อยให้เจ้าได้เจอพ่อข้าเด็ดขาด”

ไม่ใช่ใครอื่น เป็นจอมกร่างวังต้าเชียนนั่นเอง

นายหน้าเงินถูกเปิดโปงซึ่งหน้าจึงพูดตะกุกตะกัก “คุณชายรอมวงเข้าใจผิดแล้ว ข้าแค่หิวเลยหาที่กินข้าวเท่านั้น”

“เจ้าเจริญอาหารดีนี่ สิ่งเกี้ยวตั้งสองชาม” วังต้าเชียนทำจมูกฟุดฟิด “อืม ไม่ใส่ผักชีเสียด้วย ถูกปากข้าพอดี จันข้าไม่เกรงใจนะ มือนี่เจ้าเลี้ยง”

วังต้าเชียนยกชามขึ้นแล้วเริ่มกิน

นายหน้าเงินตกตะลึง “เจ้า...จะมากไปแล้วนะ นี่เป็นอาหารเย็นที่ท่านหมอเวย์สั่งมาเช่นไรสามีผู้ล่วงลับ!”

เมื่อเห็นวังต้าเชียน สายตาของเวย์ไฉ่เวย์ก็ดูเหม่อลอย ริมฝีปากเผยออกเล็กน้อย ซ้อนหลอดมือตกลงในชามดังแกร้งจนน้ำแกงกระเซ็นออกมา “เจ้า! ข้า...ข้า...”

นายหน้าเงินเห็นเวย์ไฉ่เวย์วางมือไม้ไม่ถูก พูดจาไม่เป็นคำเช่นนี้ก็คิดว่านางกลัวจอมกร่างวัง จึงรีบแทรกกลางระหว่างทั้งคู่ “จอมกร่างวัง!

เก่งกาจนักหรือถึงได้รังแกแม่มายตัวเล็ก ๆ เช่นนี้!”

ด้วยความโกรธ นายหน้าเงินจึงไม่เรียกคุณชายรอง แต่เรียกเขาว่าจอมกร่างวังตามฉายา

วังต้าเซี่ยเบี่ยงตัวหลบนายหน้าเงิน เอียงคอมองสำรวจเวย์ไฉ่เวย์ ผ่าคลุมมวยผมไว้ทุกซึ่ขาวบนศีรษะของนางดูโดดเด่นเป็นพิเศษภายใต้ความมืดยามค่ำคืน

จะให้งามต้องสวมชุดไว้ทุกซึ่ ช่างเป็นแม่มายน้อยที่งดงามยิ่งนัก!

วังต้าเซี่ยทำตาวิบวับใส่ พร้อมยกคิ้วให้อย่างหยอกเย้า

เมื่อเห็นหญิงงาม ท่าทีของวังต้าเซี่ยก็อ่อนลงไม่น้อย เขาวางซามลงแล้วพูดว่า “แม่มายน้อย ข้ากับเจ้าไม่มีบุญคุณความแค้นต่อกัน เจ้าถูกนายหน้าไ้รู้คุณธรรมคนนี้หลอกแล้ว เขารู้ทั้งรู้ว่าบ้านหลังนั้นมีปัญหา แต่ก็ยังหลอกล่อให้เจ้าทำสัญญาเช่าเพราะหวังเงินค่านายหน้าห้าตำลึง บ้านหลังนั้นรวมถึงเครื่องเรือนข้างในล้วนเป็นสินเดิมของมารดาผู้ล่วงลับของข้า ข้าต้องการเก็บไว้เป็นที่ระลึก ไม่อยากให้คนนอกเข้ามาอยู่ ตอนนี้ค่าเช่าอยู่ในมือแม่เลี้ยงของข้า เจ้าไปทวงคืนจากนายหน้าเงิน แล้วไปหาที่อยู่ใหม่เถอะ”

เวลานี้เวย์ไฉ่เวย์ตั้งสติและสงบจิตใจได้แล้ว นางพูดว่า “คุณชายรองวังเข้าใจผิดแล้ว ที่ข้ากับนายหน้าเงินมาที่นี่ก็เพื่อจะรอเจ้ากลับมา ไม่ได้จะมาฟ้องอะไรวังเซี่ยนงู เกี่ยวกับเรื่องบ้าน ข้าอยากจะคุยกับเจ้าแบบซึ่ง ๆ หน้า ข้าแซ่เวย์ ทำอาชีพหมอ เจ้าเรียกข้าว่าท่านหมอเวย์ก็ได้”

โอ๊ะ แม่มายน้อยคนนี้น่าสนใจไม่เบา! นางพูดกับอันธพาลชื่อเสี่ยวอย่างช้าอย่างสุภาพและเป็นมิตร

เห็นข้าเป็นคนจริง ๆ แต่ว่า...

วังต้าเซียชมวดคิ้ว ลูบคางไปมา ทำท่าเหมือนลำบากใจมาก “ไม่มีอะไรต้องคุยแล้ว สิ้นเดิมของแม่ข้า ข้าไม่ให้ใครแตะทั้งนั้น ท่านหมอเว่ยย้ายออกไปเถอะ”

เรื่องนี้ไม่มีอะไรต้องเจรจา

ขณะนายหน้าเงินเตรียมอำปากเกลี้ยกล่อมอีกครั้ง เว่ยไฉ่เว่ยก็เข้าไปที่ซามตรงหน้าวังต้าเซียแล้วพูดว่า “สามีผู้ลวงลับของข้ากินเสร็จแล้ว คุณชายรองวังคงหิว หากไม่รังเกียจก็กินก๊วยชามนี้เถอะ แม้จะตกลงกันไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็ได้รู้จักกับคุณชายรองวัง”

การเช่นอาหารทำไปเพื่อแสดงความระลึกถึง เมื่อส่งใจไปแล้ว ก็เป็นอันว่าเพียงพอ ตั้งอาหารเช่นไว้ครู่หนึ่งก็ลามาให้คนเป็นกินได้ ชาวบ้านทั่วไปย่อมไม่ทิ้งขว้างของกิน

คนสวยอย่างแม่مایشน้อยอุตสาหัใจกว้างเชิญเขากินเกี่ยวทั้งที หากเขาปฏิเสธก็จะดูเป็นคนใจแคบ สู้ไม่ได้กระทั่งแม่مایشน้อย

“ขอบคุณท่านหมอเว่ย” วังต้าเซียหยิบช้อนขึ้นมาตักเกี่ยวกิน จะอย่างไรก็เป็นลูกหลานตระกูลขุนนางเก่าแก่ แม้จะเป็นคนเกกมะเหรก เกเร แต่กิริยาทำทางยามกินก็ยังคงดูดี ไม่ส่งเสียงออกมาแม้แต่บ่อย

ดูเหมือนท่านหมอเว่ยจะยอมคืนบ้าน ค่านายหน้าห้าตำลึงที่ลงท้องไปแล้วย่อมต้องคายออกมา คิดแล้วนายหน้าเงินก็กลุ้มใจ รู้สึกว่าเกี่ยวผักกาดตองในซามหมดความอร่อย จะทำอย่างไรดี

เวลานี้เองที่เริ่มได้ยินเสียงเกือกม้ากระทบพื้นดังขึ้นตามท้องถนน กองทหารรักษานครเขตเป่ย์เจิงเริ่มออกลาดตระเวนรอบกำแพงแล้ว นายหน้าเงินลุกพรวดขึ้นยืน เขย่งเท้ารอคอยอย่างมีความหวัง วังเซียนฮู่กำลังจะกลับมาแล้ว ต้องคุยเรื่องนี้กับพ่อของจอมกร่างวังให้ได้!

วังต้าเซี่ยรู้ทันความคิดของนายหน้าเงิน จึงคว่ำมือของเขา แล้วกระชากให้นั่งลง “ไม่ใช่พ่อข้า เขตเป่ย์เจิงเฟิงจะเกิดคดีฆาตกรรม ขึ้นคดีหนึ่ง ตอนนี้องทหารเขตเป่ย์เจิงเที่ยวความหาตัวฆาตกรไปทั่ว พ่อข้ายุ่งอยู่กับการสืบคดี คาดว่าช่วงนี้คงต้องกินนอนอยู่ที่ว่าการ ไม่กลับบ้าน เจ้าเล็กคิดเรื่องจะฟ้องได้เลย”

“หา?” นายหน้าเงินตกใจมาก “คดีฆาตกรรม! ใครถูกฆ่า”

“ไม่รู้” ได้ยินว่าสภาพที่เกิดเหตุน่าสยดสยองมาก” วังต้าเซี่ย ถือซ้อนท่าทำปาดคอ “ปาดคอที่เดียวเลือดก็พุ่งกระฉูดไปถึงยอดไม้ จนปยุหลิวขาว ๆ บนนั้นแดงเถือกไปทั้งแถบ”

นายหน้าเงินกลัวจนตัวสั่น มือสองข้างยกขึ้นกุมคอโดยไม่รู้ตัว “โอ้ย ต้องโกรธแค้นกันถึงขนาดไหนนี่ ตายได้น่าสยดสยองเกินไปแล้ว”

เวย์ไฉ่เวย์กัมหันมองต้นหอมซอยที่ลอยอยู่ในซาม คิดในใจว่า โกรธแค้นอะไรนะหรือ โกรธที่ถูกฆ่าล้างตระกูล แค้นที่ถูกสังหาร ญาติพี่น้องงี่เง่า

ฝีมือข้าเอง

เกิดใหม่อีกครั้ง มีบุญคุณต้องทดแทน มีความแค้นต้องชำระ จึงจะไม่เสียที่ที่สวรรค์ประทานโอกาสครั้งที่สองให้แก่ข้า

ชาติก่อนชาตินี้

ชาติที่แล้ว เว่ยไฉ่เว่ยคือคุณหนูรองของบ้านเหอเซียนฮู่แห่งหน่วย
องค์กรกษัตริ์เสือแพร มีพี่สาวที่อายุมากกว่านางสิบปี มารดาเสียชีวิต
ไปตั้งแต่ยังเยาว์ บิดาคิดถึงมารดาจึงไม่ได้แต่งงานใหม่ พี่สาวคนโต
เปรียบเสมือนมารดา เป็นพี่สาวที่คอยดูแลนางมาตลอด

ปีที่พี่สาวอายุสิบเจ็ดปี เหอเซียนฮู่ผู้เป็นบิดาได้หมั้นหมาย
นางกับชายหนุ่มที่ชาติตระกูลเสมอกัน เงินตำกลาง บุตรชายคนโต
ของเหอเซียนฮู่ ซึ่งเป็นเซียนฮู่แห่งหน่วยองค์กรกษัตริ์เสือแพรเช่นเดียวกัน

ด้วยเป็นสหยาพร่วมรบ รู้จักมักคุ้นกันเป็นอย่างดี การหมั้นหมาย
ครั้งนี้จึงเป็นไปอย่างราบรื่น

พี่สาวรักน้องสาวมาก บอกว่าจะรออีกสามปีค่อยแต่งงานออกไป
รอให้น้องสาวอายุสิบขวบรู้ความแล้ว นางถึงจะวางใจแต่งงานได้

ในเมืองหลวง การที่หญิงสาวจะรอจนถึงอายุสิบปีค่อยแต่งงาน
ออกไปไม่ใช่เรื่องแปลก ตระกูลเงินจึงยอมตกลง

ปีที่หมั้นหมายนั้นคือปีที่สิบเก้าในรัชศกเจียจิ้ง หรือปีเกิงชวี

วันที่สิบสี่เดือนแปดในปีนั้น ขณะที่ชาวเป่ยจิงกำลังเตรียมตัว
สำหรับเทศกาลไหว้พระจันทร์ในวันรุ่งขึ้น อันตำหนานผู้นำเผ่าถู่มั่วของ

เหมิงกู่¹ ก็ได้นำกองทัพม้าแปดหมื่นนายเข้าจู่โจมตำหึงกะทันหัน ตลอดเส้นทางแทบไม่มีอุปสรรคใด บุกทะลุมาจนถึงเป่ยจิงเมืองหลวงของตำหึง

นับตั้งแต่วิกฤติการณ์ป้อมถู่มู่² ที่ตำหึงรบกับเหมิงกู่ครั้งล่าสุด ก็เป็นเวลากว่าร้อยปีแล้วที่ไม่ได้ทำสงคราม

บ้านเมืองสงบสุขมาเนิ่นนาน ผู้คนหลงลืมไปแล้วว่าสงครามคืออะไร การป้องกันเป่ยจิงว่างเปล่า มีเพียงกองทหารรักษาพระองค์สี่หมื่นนายคอยป้องกันเมือง...อีกทั้งส่วนใหญ่ยังเป็นทหารแก่ชรา อ่อนแอ ป่วยไข้ และพวกทหารผีที่รับเบี้ยหวัดไปเปล่า ๆ

เมื่อข้าศึกมาประชิดเมือง กองทหารรักษาพระองค์ก็รบไม่ได้ กองทัพจากที่ต่าง ๆ ที่จะมาช่วยเป่ยจิงก็ต้องใช้เวลา ภายใต้การอนุมัติอย่างเจียม ๆ ของเจียจิ้งฮ่องเต้ มหาราชมนตรี³ เหยียนชงได้ออกคำสั่งให้ปิดประตูเมืองไม่สู้รบ ปล่อยให้กองทัพเหมิงกู่เผาฆ่าปล้นชิงอยู่นอกนครเป่ยจิง ทั้งยังพูดว่า “เมื่ออันต๋าหามปล้นจนพอใจแล้วก็จะถอยทัพไปเอง”

อันต๋าหามปล้นสะดมอยู่ครึ่งเดือน จนกระทั่งเจียจิ้งฮ่องเต้ยอมเปิดชายแดนค้าขายกับเหมิงกู่ และกองทัพหนุนจากหัวเมืองต่าง ๆ เดินทางมาถึง อันต๋าหามจึงได้ถอยทัพกลับไป

เพียงครึ่งเดือน นอกเมืองหลวงแทบจะกลายเป็นเถาถ่าน ผู้คนและปศุสัตว์ถูกกวาดต้อนไปสองล้านชีวิต กลายเป็นเหตุการณ์ใน

¹ หมายถึง อัลตันข่าน ผู้นำของเผ่าตูเมตแห่งมองโกล

² เหตุการณ์ความพ่ายแพ้ทางทหารซึ่งเป็นการยับยั้งครั้งใหญ่ที่สุดของราชวงศ์หมิง ครั้นนั้นจักรพรรดิเจิ้งถ่งถูกทัพมองโกลของเอเซนไทชิหรือราชครูเหย์เซียนจับไปเป็นเชลย

³ ตำแหน่งหัวหน้าของเหล่าราชมนตรี ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในฝ่ายบริหาร

ประวัติศาสตร์ที่เรียกว่า ‘วิกฤติการณ์ปีเกิงชวี’⁴

เจียจิ้งฮ่งตั้งถือว่าวิกฤติการณ์ปีเกิงชวีเป็นความอัปยศ มหา-
ราชมนตรีเหียนชงต้องการปิดความรับผิดชอบ จึงหาคนมาเป็น
แพะรับบาปแทน บ้างก็ต้องติดคุก บ้างก็ถูกตัดหัว บ้างก็ถูกประหาร
ล้างตระกูล

เหอเชียนฮูบิดาของเว่ยไฉ่เว่ยสู้รบจนตัวตายเพื่อปกป้องผู้อพยพ
แต่ภายหลังกลับต้องเป็นแพะรับบาปข้อหา ‘ชาวกรองผิวดำพลาด ทำให้
เสียการทหาร’ เพราะคนตายพูดไม่ได้ ทรัพย์สินจึงถูกยึดเป็นของหลวง
ลูกสาวสองคนตกเป็นทาสหลวงและถูกนำไปขาย

เงินเชียนฮูเห็นแก่ความเป็นสหายร่วมรบและญาติเกี่ยวข้อง
จึงจ่ายเงินห้าสิบตำลึงซื้อตัวสองพี่น้องมา แล้วส่งไปอยู่ที่บ้านไร่
ในชนบท บอกว่าจะเลี้ยงดูพวกนางไปตลอดชีวิต

ทาสหลวงจัดเป็นชนชั้นต่ำ ไม่อาจแต่งงานกับสามัญชนได้
การหมั้นหมายระหว่างพี่สาวคนโตกับเงินต้าหลางจึงต้องยกเลิก
ไปโดยปริยาย

เมื่อต้องอาศัยชายคาผู้อื่น พี่สาวคนโตผู้หยิ่งในศักดิ์ศรีจึงเรียนรู้
ที่จะเลี้ยงไก่ทอดผ้าเหมือนชาวไร่ชาวนา พยายามใช้สองมือเลี้ยงดูตนเอง
และน้องสาว

วันหนึ่ง เงินต้าหลางอดีตคู่หมั้นนำข้าวสารอาหารแห้งและของใช้
จำเป็นที่สองพี่น้องกำลังต้องการมาที่บ้านไร่ เด็กรับใช้ของเขาจูงมือ

⁴ เหตุการณ์ที่อัลตันซานนำทัพมองโกลบุกมาถึงซานกรุงปักกิ่งและทำการปล้นสะดม
จุดประสงค์เพื่อข่มขู่ให้ราชวงศ์หมิงเปิดตลาดการค้ากับมองโกล ซึ่งเหตุการณ์นี้เผยให้เห็นถึง
ความอ่อนแอของกองทัพราชวงศ์หมิง และความฟอนเฟะของขุนนางกังฉิน

เวย์ไฉ่เวย์ไปเดินเที่ยวตลาด กว่าจะกลับมาก็พลบค่ำ

ตอนนั้นเงินตำกลางกลับไปแล้ว พี่สาวกำลังนั่งยองๆ ซักผ้าปูที่นอนอยู่ริมแม่น้ำ

เวย์ไฉ่เวย์อายุเพียงเจ็ดขวบ ยังไร้เดียงสา นางวิ่งเข้าไปอย่างตื่นเต้น “พี่จ๋า! ข้าซื้อของอร่อยมาให้ท่านตั้งเยอะเยอะ! มีสายไหมตาเสือ^๕ ด้วย ข้าไม่ได้แอบกินเลยแม้แต่อันเดียว เอามาให้พี่ทั้งหมดเลย!”

สำหรับเด็กหญิงอายุเพียงเจ็ดขวบที่ไม่ได้กินของหวานมาครึ่งปี การต่อต้านสิ่งเย้ายวนอย่างสายไหมตาเสือได้นั้นต้องอาศัยความอดทนอดกลั้นและความรักที่มีต่อพี่สาวมากมายเพียงใด

พี่สาวกอดนางไว้นั่น พึมพำว่า “ข้าอยาก...ไป แต่ถ้าข้าไปแล้วเจ้าจะอย่างไร”

เวย์ไฉ่เวย์ไม่เข้าใจความหมาย จึงพูดว่า “พี่จ๋าจะไปไหน ข้าจะไปด้วย”

พี่สาวคนโตพูดว่า “เจ้าไม่เข้าใจ เจ้ายังเด็ก พี่ต้องปกป้องเจ้า”

หลังจากนั้น ทุกครั้งที่เงินตำกลางมาที่บ้านไร้ เด็กรับใช้ของเขาก็จะพาเวย์ไฉ่เวย์ออกไปเล่นข้างนอก กระทั่งจู่ๆ พี่สาวของนางก็อ้วนขึ้น ท้องโตขึ้นเรื่อยๆ เงินตำกลางก็หายหน้าไป แต่กลับมีหญิงชราแปลกหน้าคนหนึ่งเข้ามาอยู่ในบ้าน คอยจับตาดูสองพี่น้องทั้งวันทั้งคืน ไม่ยอมให้พวกนางออกจากบ้านไปไหน

คืนหนึ่งเวย์ไฉ่เวย์สะดุ้งตื่นเพราะเสียงร้องไห้หวนของพี่สาว

^๕ ขนมสายไหมโบราณชนิดหนึ่ง มีสีอำพันเหมือนตาเสือและขดเป็นรูปกระหัง

นางวิ่งเท้าเปล่าออกไปร้องขอความช่วยเหลือ “ช่วยด้วย! พี่สาวข้าปวดท้อง!”

หญิงชราปิดประตูบ้าน ช้ายังตำหนิว่า “ช่างเป็นเด็กโง่จริง ๆ พี่สาวเจ้ามันไร้ยางอาย อยู่ระหว่างไว้ทุกข์แท้ ๆ ยังไปยั่ววนคุณชายใหญ่ นี่ใกล้จะคลอดแล้วสิทำ”

เว่ยไฉ่เว่ยฟ่งเข้าไปใช้หัวชนหญิงชราจนล้มลง “อย่ามาด่าพี่สาวข้านะ! เจ้าสิไร้ยางอาย!”

“นางเด็กชั่ว” หญิงชราคนนั้นลุกพรวดเข้ามาตบนางจนสลบคามือ

กว่าเว่ยไฉ่เว่ยจะฟื้นกลับไปหาพี่สาวได้ พี่สาวของนางก็นอนกุ่มท้องจมกองเลือดอยู่บนเตียง สองตาเหลือกถลน ร่างกายเย็นชืดไปแล้ว

เว่ยไฉ่เว่ยยืนตัวแข็งเป็นตุ๊กตาไม่อยู่กับที่ กระทั่งได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากข้างนอกจึงรีบมุดเข้าไปซ่อนอยู่ใต้เตียง

หญิงชราพูดว่า “คุณชายใหญ่เชิญดู นางแพศยานี้ตายแล้วตามที่ตกลงกันไว้ หนึ่งศพสองชีวิต ห้ามปล่อยให้เด็กคลอดออกมา สายเลือดตระกูลเงินจะได้ไม่มัวหมอง จะจ่ายอีกสิบตำลึงให้ข้าได้หรือยัง”

เสียงของเงินตำลึงกลางอดีตคุ้หมั่นดังขึ้น “ทำได้ดีมาก บอกคนอื่นว่านางเป็นวัณโรคตาย ทางบ้านกำลังจะไปขอภรรยาให้ซ้ำ หากมีคนรู้ว่าทาสหลวงชั้นต่ำตั้งท้องเชื้อสายตระกูลเงินจะยุ่งยากเปล่า ๆ”

หญิงชรากล่าวว่า “ปัญหาอยู่ที่นางเด็กเลวนั้น ถ้าคุณชายใหญ่อยอมจ่ายเพิ่มอีกหน่อย ข้าจะจัดยาใบ้ลักเทียบไปกรอกปากมัน เป็นการตัดไฟแต่ต้นลม แล้วบอกทุกคนว่ามันร้องไห้ให้พี่สาวที่ตายจนคอแตก

กลายเป็นใบ้ ป้องกันไม่ให้มันไปพูดจาเหลวไหลภายหลัง”

“ก็ดี” เงินตำกลางตอบ “ตอนแรกข้าคิดจะกำจัดนางเด็กนั้นวันนี้เลย แต่ท่านพอบอกว่าถ้าวันเดียวตายสองคน ชาวบ้านอาจพูดเลอะเทอะได้ วางยาให้เด็กนั้นเป็นใบ้แล้วเลี้ยงไว้อีกไม่กี่ปี...ก็กลายเป็นโคมงามน้อยๆแล้ว อนาคตต้องสวยกว่าพี่สาวของมันแน่ รอให้ข้าเซยชมสักสองสามปีก่อนค่อยกำจัดทิ้ง”

เงินตำกลางจ่ายเงินให้แล้วก็จากไป หญิงชราออกไปซื้อยา ส่วนไฉ่เว่ยไฉ่เว่ยคลานออกมาจากใต้เตียง นำกล่องเครื่องประดับของพี่สาวห่อผ้าสะพายหลังแล้วแอบหนีออกไป

เรื่องร้ายผ่านไปเรื่องดีก็เข้ามา ระหว่างทางที่หลบหนีนางได้รับความช่วยเหลือจากผู้มีพระคุณ จึงเปลี่ยนชื่อแซ่ของตน เดิมทีนางแซ่เหอ ตัวอักษรเหว่ยเมื่อแยกส่วนออกมาจะได้อักษรสามตัวอ่านว่า ผีสาวสกุลเหอ

ผีสาวสกุลเหอ เพื่อรำลึกถึงพี่สาวที่ตายอย่างน่าอนาถ ถูกเงินตำกลางย่ำยีข่มขืน ตายไปแล้วยังต้องแบกรับความอัปยศว่าป็นเตียงเพื่อแสวงหาความสุขสบายในช่วงไว่ทุกข์

ไฉ่เว่ย มาจากบทเสี่ยวหย่าในคัมภีร์ซือจิง ‘ไฉ่เว่ย ไฉ่เว่ย เพียงแต่ดอกเจี๊ยงอกงามใหม่ ร้องรำจะกลับ จะกลับ ปีแล้วปีเล่าลับยังมีได้กลับคืนถิ่น ไร้เหยาไร้เรือน เพราะศึกกับเสียนอวี่น มีอาจหยุดพัก เพราะศึกกับเสียนอวี่น’

ความหมายคือ ยอดถั่วก้านั้นที่ข้าเด็ดมา มันได้แทงยอดงอกรากเป็นต้นใหญ่ ข้ามีบ้านแต่กลับไปไม่ได้ เพราะต้องรบราฆ่าฟันศัตรู ไม่มีกระทั่งเวลาจะพักหายใจ

เวย์ไฉ่เวย์ซ่อนความแค้นไว้ในชื่อ เพื่อเตือนตนเองไม่ให้ลืม
การแก้แค้น

การแก้แค้นในชาติก่อน คนแรกที่นางฆ่าก็คือเงินต้าหลาง
เช่นกัน แต่ในตอนนี้นางไม่มีประสบการณ์ ทั้งยังเคียดแค้นและ
ตื่นเต้นเกินไป ทำให้การลงมือครั้งแรกเต็มไปด้วยข้อผิดพลาดจน
เกือบจะเสียที

หลังจากฆ่าเงินต้าหลางแล้ว เพื่อหลบหนีการตามล่าของ
เงินเขียนอยู่และทางการ นางจึงไปเข้าร่วมการคัดเลือกนางกำนัล
ก้าวเข้าสู่พระราชวังต้องห้าม

นางมีความรู้ด้านการแพทย์ จึงไปเข้าตาสำนึกโอสถฝ่ายใน
อย่างรวดเร็วจนกลายเป็นหมอหญิง ในบรรดานางกำนัลที่เข้าวัง
มาพร้อมกัน มีนางกำนัลน้อยแซ่ชางอายุสิบห้าปีคนหนึ่ง เป็นคน
ว่าแรงสดใสและสนิทกับนางที่สุด

วันหนึ่งเจียจิ้งฮ่องเต๋ทรงเคาะกังสดาลหิน^๖ ผิดจังหวะ ทุกคน
เสียขวัญจนแทบไม่กล้าหายใจ มีเพียงนางกำนัลช่างซื้อคนหนึ่งที่หัวเราะ
ออกมาอย่างขบขัน

นางกำนัลต่ำต้อยคนหนึ่งกลับกล้าหัวเราะขบขันฮ่องเต๋อย่าง
เปิดเผย ทุกคนรวมถึงเวย์ไฉ่เวย์ต่างก็คิดว่านางต้องถึงฆาตแน่ แต่
เจียจิ้งฮ่องเต๋กลับเรียกนางถวายตัว ตั้งแต่นั้นนางก็กลายเป็นสนม
คนโปรด ได้รับการแต่งตั้งเป็นโഴวเพย

เจ้าบ้านได้ดี สัตว์เลี้ยงก็พลอยสุขสบาย เว่ยไฉ่เวย์ได้เลื่อน

^๖ เครื่องดนตรีจีนโบราณทำจากหินหรือหยก ให้เสียงใสกังวาน ใช้สำหรับบรรเลง
ในพระราชพิธี

วังต้าเซี่ยยังหนุ่ม อายุน้อยกว่านางสามปี เพิ่งเข้าวังมาได้ไม่นาน ไม่มีคนหนุนหลัง ควบคุมง่าย ทุกอย่างล้วนต้องให้เว่ยไฉ่เว่ยปู้ทางให้ เมื่อได้ไฉ่เว่ยไฉ่แนะนำต่อเจี๋ยจิ้งฮงเต้ จากชั้นที่ต่ำต้อยในวังก็ทะยานขึ้นเป็นขุนนางคนสนิทของโอรสสวรรค์ทันที

อีกทั้งวังต้าเซี่ยยังมีหน้าตาหล่อเหลา แม้ต้องเจอหน้ากันทุกคำเข้า เว่ยไฉ่เว่ยไฉ่ก็คิดว่าคงไม่เบื่อไปไหนง่ายๆ

ใครๆก็ชอบของสวยๆงามๆ เว่ยไฉ่เว่ยไฉ่เองก็ไม่ยกเว้น

เว่ยไฉ่เว่ยไฉ่สามารถส่งเสริมเขาได้ ก็สามารถกระชากเขาให้ร่วงลงมาได้ในช่วงข้ามคืนเช่นกัน

วังต้าเซี่ยเลือกเดินเส้นทางลัดสายเว่ยไฉ่เว่ยไฉ่ ต่างฝ่ายต่างได้ในสิ่งที่ต้องการ นางช่วยให้เขาได้โอกาสรับใช้ใกล้ชิดองค์เหนือหัว เขาก็ช่วยนางสืบหาความจริงและแก้แค้น

วังต้าเซี่ยรักษาสัญญาโดยเริ่มต้นสืบจากเงินเชียนฮู่ พอสืบไปถึงก็ต้องตกใจ...เบื้องหลังข้อกล่าวหา 'ชาวกรองผิดพลาด ทำให้เสียการทหาร' ของเหอเซี่ยนฮู่ นั่น คือการรวมหัวกันของพวกขุนนางชั่วระดับสูงในราชสำนัก ปรีกปรีาเหอเซี่ยนฮู่ โยนความผิดให้เขาทั้งหมด จนต้องบ้านแตกสาแหรกขาด

ในที่สุดวังต้าเซี่ยก็ได้เป็นผู้บัญชาการตงฉาง^๘ มีอำนาจล้นฟ้า แก้แค้นให้ครอบครัวของนางจนสำเร็จ ทุกคนที่มีส่วนผลักไสตระกูลเหอให้ร่วงสู่หุบเหวล้นได้รับผลกระทบของตนเอง เขายังทำในสิ่งที่หาได้ยากคือหลังจากประสบความสำเร็จก็ถอนตัวออกจากตำแหน่ง

^๘ ตำแหน่งหัวหน้าหน่วยสืบราชการลับที่ทำงานข้างกายฮงเต้ นับว่าเป็นตำแหน่งที่ทรงอิทธิพลที่สุดในสมัยราชวงศ์หมิง สามารถสืบสวนและจับกุมขุนนางได้ทุกระดับชั้นโดยไม่ต้องผ่านการพิจารณาได้ส่วนตามขั้นตอนปกติ

ขอย้ายไปเป็นชั้นที่ผู้บัญชาการกองรักษาการณ์^๑ ที่หนานจิงด้วยตนเอง และไปจากเมืองหลวงพร้อมกับเว่ยไฉ่เว่ย

เดิมคิดว่าหลังจากต่างฝ่ายต่างบรรลุเป้าหมายแล้วก็จะแยกย้ายกันไป แต่พวกเขากลับรักกันหลังแต่งงาน ผ่านร้อนผ่านหนาวต่าง ๆ นานาในวังหลวงด้วยกัน ผ่านการผลัดเปลี่ยนแผ่นดินสามรัชสมัย ก็ยังคงช่วยเหลือเกื้อกูล ไม่ทอดทิ้งกัน กลายเป็นคู่รักสวรรค์สร้าง ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขเรียบง่ายด้วยกันที่หนานจิงเป็นเวลาสามปี

น่าเสียดายที่ในอดีตรังต้าเสียทำงานถวายชีวิตเกินไป ทั้งลงยาพิษและรับดาบแทนเว่ยไฉ่เว่ยจนร่างกายอ่อนแอทรุดโทรม ป่วยตายไปเมื่ออายุเพียงสี่สิบเจ็ดปี

คำพูดสุดท้ายของรังต้าเสียคือ “ข้ารู้ว่าหลังจากแก้แค้นสำเร็จแล้ว สิ่งที่เราต้องการที่สุดคือมีลูกเป็นของตัวเอง แต่ชาตินี้ร่างกายข้าไม่สมประกอบ ไม่อาจทำให้เจ้าสมปรารถนาได้ หวังว่า...ชาติหน้า”

ทันทีที่ฝ่าโลงถูกปิดลง เว่ยไฉ่เว่ยก็พลันหมดสติ เมื่อฟื้นขึ้นมา นางก็พบว่าตนเองได้กลับมาเกิดใหม่ในวัยสิบเจ็ดปี เมื่อคำนวณแล้ว ตรงกับปีที่สามี่ผู้ล่วงลับของนางลงมือตอนตัวเองพอดี

นางตัดสินใจจะตามหาเขาให้พบแล้วขัดขวางไม่ให้เขาตอนตัวเอง ความแค้นข้า ข้าจะชำระเอง ส่วนแก่นกายอะไรรึ้น เจ้าเก็บไว้เถอะ

นางเข้าบ้าน ประคองป้ายสถิตวิญญูณของรังต้าเสียย้ายเข้าบ้านใหม่อย่างมีความสุข มาเป็นเพื่อนบ้านของตระกูลวัง ดังคำว่า

^๑ ตำแหน่งชั้นที่ผู้ทรงอำนาจที่ส่งไปกำกับดูแลกิจการทหารและการปกครอง ในหัวเมืองต่าง ๆ แทนตนเอง

หอสูงใกล้สายชลได้ยลแสงจันทร์ก่อน¹⁰ นางตั้งตารอที่จะได้พบกับ
สามีผู้ล่องลับในวัยเยาว์อีกครั้ง

ชาติก่อนนางไม่คุ้นเคยกับสถานที่ ตอนกลับมาเมืองหลวงเพื่อ
แก้แค้น เพียงแค่สะกดรอยตามเงินตำหาลง คลำหาเส้นทางสัญจร
ของเขาก็เสียเวลาไปไม่น้อย เมื่อศัตรูอยู่ตรงหน้าอารมณ์ก็พลุ่งพล่าน
จนเงินตำหาลงเกือบจะหนีรอดจากตาข่ายฟ้าดินที่นางกางไว้อย่างดี
ไปได้

ด้วยความริบร้อนบวกกับความโกรธแค้น นางแทงเงินตำหาลง
ไปยี่สิบกว่าแผล ทว่าไม่มีแผลไหนเลยที่ถึงแก่ชีวิต เงินตำหาลง
ก็เลยไม่ตาย ซ้ำยังพยายามร้องตะโกนให้คนช่วย โชคดีที่เขาสลัก
เลือดที่ไหลลงคอจนส่งเสียงไม่ออก

นางจึงทิ้งมีดแล้วใช้สองมือยกก้อนหินขึ้นทุ่มใส่ใบหน้าเขาถึง
ปลิดชีวิตได้ หากเลือดก็กระเซ็นเปรอะเปื้อนตามตัว ทำเอานาง
เกือบจะหนีไม่รอด

ครั้งแรกเงอะงะ ครั้งที่สองชำนาญ ชาตินี้เมื่อได้กลับมาฆ่า
เงินตำหาลงพี่เขยอีกครั้ง นางจึงเชือดทีเดียวหมดลมหายใจ

ชาติก่อนนางสืบจนรู้ว่าเงินตำหาลงชอบหนีออกไปหาความ
สำราญนอกบ้านตอนดึกๆ จึงปลอมตัวเป็นนางโลม แสร้งเดินชน
เข้าไปในอ้อมแขนของเขาที่ริมถนน จากนั้นก็ล่อเขาไปที่ใต้ต้นหลิวใหญ่
ริมแม่น้ำ

“ที่นี่เลยหรือ ที่แม่ท่านชอบความตื้นเต้นกลางแจ้ง ถูกใจ
ข้ายิ่งนัก”

¹⁰ หมายถึง ผู้ที่อยู่ในตำแหน่งได้เปรียบ ย่อมได้รับโอกาสดีก่อนใคร

อาศัยจังหวะที่เงินตำหลังกำลังเร่งรีบถอดเสื้อผ้า นางก็ตัวดมิดปาดคอบีบเดียวขาด ไม่พุดมากให้เปลืองน้ำลาย...ชาติก่อนนางมัวแต่พาล่ามจนเงินตำหลังกึกอะใจ ชักเท้าวิ่งหนี นางจึงต้องไล่ตามไปทางถึงยี่สิบแปดแผล

ศัตรูคนแรกที่ทำให้พี่สาวนางจากไปถูกกำจัดอย่างราบรื่นเงินตำหลังกตายตาไม่หลับ

เวย์ไฉ่เวย์เปลี่ยนเสื้อผ้าอย่างรวดเร็ว กลับมาเป็นแม่ม่ายน้อยหมอเร็อีกครั้ง ชื่อกระดาดเงินกระดาดทองมาปึกหนึ่ง จากนั้นก็โยนเสื้อผ้าโปร่งบางของหญิงคนิกที่เปื้อนเลือดลงไปในกองกระดาดเงินกระดาดทองแล้วเผาจนเป็นเถ้าถ่าน ส่วนมิดที่ใช้ปาดคอกก็โยนทิ้งลงในทะเลสาบสี่ขาให้อันกว้างใหญ่ ไม่ทิ้งร่องรอยแม้แต่้อย

สมบูรณ์แบบ

จากนั้นเวย์ไฉ่เวย์ก็กลับบ้านและได้พบนายหน้าเงินที่ตรอกเถียนสุ่ยทั้งสองกินกั้วด้วยกันพลางรอวังต้าเซียกลับมา

ในที่สุดก็ได้พบเจ้าเสียที!

แม้เด็กหนุ่มวัยสิบสี่ปีผู้นี้จะมีท่าทางยโสโอหัง สายตาเจ้าชู้แต่ความปิตินดีที่ได้พบกันอีกครั้งก็ทำให้เวย์ไฉ่เวย์สั่นสะท้านไปทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ

ด้วยมารยาท นางจึงไม่กล้ามองหน้าเขาตรงๆ ทว่าในใจกลับมีแต่เรื่องของเขาคงไม่อาจลั่นกั้วสามเซียนในชามได้ลง

แต่วังต้าเซียกลับไม่วอกแวก ตั้งหน้าตั้งตากินจนหมด เมื่อกั้วทั้งสามลงไปอยู่ในกระเพาะแล้ว เขาก็ประสานมือขอบคุณเวย์ไฉ่เวย์ “ขอบคุณท่านหมอเวย์ที่เลี้ยง ท่านหมอเวย์ย้ายไปบ้านใหม่

เมื่อได้อาหลิมบอกข้านะ...หากข้าปวดหัวตัวร้อนจะได้ให้คนไปเชิญท่านหมอเว่ยมาตรวจ”

ความหมายคือถึงข้าจะกินเกี้ยวแล้ว เจ้าก็ยังต้องย้ายออกไปอยู่ดี เกี้ยวขามเดียวไม่ทำให้ข้าเปลี่ยนใจหรอก

นายหน้าเงินไม่ใช่คนไร้ความรู้สึกเหมือนวังต้าเซี่ย เขายังจมอยู่ในความหวาดกลัวจากเหตุการณ์ฆ่าปาดคอ เมื่อได้ยินดังนั้นก็รีบพูดแทรกขึ้นมาว่า “ท่านหมอเว่ยเป็นหัตถ์ทေးแห่งนรีเวช รักษาให้แต่ผู้หญิงเท่านั้น”

วังต้าเซี่ยถอนหายใจอย่างเสียดาย “โธ่ ข้านี้ช่างไร้วาสนา หากชาติหน้ามีจริง ข้าขอเกิดเป็นผู้หญิง จะได้เป็นคนไข้ของท่านหมอเว่ย”

นายหน้าเงินได้ยินแล้วถึงกับขนลุกขนชัน! สมเป็นเดรัจฉานน้อยจริง ๆ แม้แต่แม่่ม่ายก็ยังเกี้ยวพาน!

แต่เว่ยไฉ่เว่ยกลับพูดว่า “อันที่จริง...ถึงเป็นผู้ชายข้าก็รักษาให้ได้ ในสายตาของคนเป็นหมอมมีเพียงคนไข้ ไม่มีชายหรือหญิง แต่ในสายตาของคนไข้ กลับมองหมอชายและหมอหญิงต่างกัน ผู้ชายส่วนใหญ่มักไม่มั่นใจในฝีมือการรักษาของหมอหญิง แต่คุณชายรองวังกลับหลายอคติ เลือกที่จะเชื่อมั่นในตัวข้า ข้าซาบซึ้งใจมาก”

นายหน้าเงินรีบพูด “จอมกร่างวังไม่ได้เชื่อมั่นในฝีมือเจ้า เขาแค่...”

“นายหน้าเงิน คึ่นนี้เจ้าช่างพูดจังนะ” วังต้าเซี่ยตัดบทแล้วตบไหล่ของเขาตบปั๊บพร้อมกับส่งสายตาเตือน

นายหน้าเงินกลัวจะโดนทำร้ายจึงกลืนประโยคว่า ‘แค่จะเกี้ยวแม่่ม่ายน้อยแสนสวยอย่างเจ้าเท่านั้น’ ลงคอไป

วังต้าเซี่ยพูดประจบหญิงงามต่อ “ข้าหลายอคติ ท่านหมอเว่ย

ก็เช่นกัน นายหน้าเงินคงจะบอกเจ้าว่าข้าเป็นจอมกร่างน้อยที่หาดีไม่ได้ แต่ท่านหมอเว่ยกลับมีสายตาแหลมคมมองเห็นวีรบุรุษ เห็นข้อดีของผู้แซ่วังคนนี้”

เว่ยไฉ่เว่ยตอบว่า “คุณชายรองวังคือหยกที่ยังไม่ผ่านการเจียระไน ภายหน้าจะเป็นเช่นฉู่จวงอ่อง หากไม่ส่งเสียงก็แล้วไป เมื่อใดกูร้องเป็นก้องปฐพี¹¹”

ได้โปรดอย่าได้เป็นเหมือนชาติก่อนที่ทำอะไรสุดโหดด้วยอารมณ์ชั่ววูบ ถึงกับลงมือตอนตัวเอง ต่อให้เจ้าไม่ตอนตัวเองก็สามารถมีอนาคตที่ดีได้

ข้าจะช่วยเจ้าเอง

¹¹ ฉู่จวงอ่องเป็นผู้ปกครองแคว้นฉู่ในยุคชุนชิว ในช่วงแรกที่ปกครอง ฉากหน้าเขาทำตัวสามะเลเทเมา ไม่ใส่ใจราชกิจ กระทั่งผ่านไป 3 ปีเขาถึงเอ่ยวลีที่ว่า “หากไม่ส่งเสียงก็แล้วไป แต่เมื่อใดกูร้องเป็นก้องปฐพี (不鸣则已，一鸣惊人)” จากนั้นลงมือถอนรากถอนโคนขุนนางกังฉิน ปฏิรูปกองทัพ พัฒนาแคว้นจนเจริญรุ่งเรือง และกลายเป็นหนึ่งในห้าอริราชแห่งยุคชุนชิว

มังกรหัวปะทะงูเจ้าถิ่น

วังต้าเซียกำพร้าแม่ ตั้งแต่เล็ก ทั้งยังไม่ยอมอยู่ใต้การสั่งสอนของแม่เลี้ยง มินิสัยดื้อรั้นเอาแต่ใจ อาศัยที่บิดาบังเกิดเกล้าเป็นถึงผู้บัญชาการกองกำลังรักษานครเขตเป่ย์เจิง จึงวางอำนาจบาตรใหญ่ในเขตเป่ย์เจิง สร้างความเดือดร้อนไปทั่ว นับเป็นจอมกว้างผู้เลื่องชื่อแห่งเขตเป่ย์เจิง

เขาเกิดมาจนอายุสิบสี่ปี นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ยินคนชมว่าเขาเป็นหยกดีที่ยังไม่ผ่านการเจียรไน ทั้งยังทำนายว่าภายหน้าเขาจะสามารถมีชื่อเสียงระบือไกล

วังต้าเซียรู้สึกเหมือนจะลอยได้

ใครบ้างไม่ชอบฟังคำหวาน!

วังต้าเซียรู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย จึงเลื่อนม้านั่งที่ตนนั่งอยู่เข้าไปใกล้เว่ยไฉ่เว่ยอีกนิด

นายหน้าเงินกำลังจะอำปากตำหนิความไร้มารยาทของวังต้าเซีย

ทว่าวังต้าเซียกลับเก็บซ่อนแววตาเหลาะแหละของตน ยึดเอาเหยียดหลังตรง ถามเว่ยไฉ่เว่ยอย่างจริงจังว่า “ท่านหมอมเว่ย เมื่อครู่ท่านเปรียบข้าเป็นฉู่จวงอ่อง...ฉู่จวงอ่องคือวีรบุรุษจากที่ใดหรือ”

นายหน้าเงินลอบนินทาในใจ อริราชแห่งยุคขุนชีวิตจ้านกั้ว เป็นที่มาของตำนานสร้างชื่อให้เลื่องลือในคราเดียว แม้แต่พ่อค่านายหน้าอย่างข้ายังรู้ ช่างเป็นจอมเสเพลสมองกลวงจริง ๆ!

เวย์ไฉ่เวย์กัตกใจเช่นกัน วังต้าเซียที่นางรู้จักคือมหาขันทีผู้เก่งกาจทั้งบู๊และภูิจากเน่ยซูถึง¹ แห่งสำนักซือหลี่เจียน² พระราชวังต้องห้าม

เน่ยซูถึงคือสถานที่สอนหนังสือให้เหล่าขันที อาจารย์ด้านในล้วนเป็นราชบัณฑิตจากสำนักราชบัณฑิต มีเพียงขันทีที่สำเร็จการศึกษาจากเน่ยซูถึงเท่านั้นจึงจะสามารถเข้าสู่สำนักซือหลี่เจียน มีโอกาสได้เป็นสมุหขันที³ กลายเป็นหัวหน้าขันที หรือที่เรียกอีกอย่างว่ามหาราชมนตรีฝ่ายใน เพื่อใช้คานอำนาจกับมหาราชมนตรีแห่งสภาราชมนตรี

ตอนที่วังต้าเซียเรียนอยู่ที่เน่ยซูถึง เขาขยันหมั่นเพียรและมุ่งมั่น ประกอบกับมีสติปัญญาล้ำเลิศ ทุกครั้งที่สอบล้วนได้อันดับหนึ่ง

นี่ก็เป็นหนึ่งในเหตุผลที่ชาติก่อนเวย์ไฉ่เวย์เลือกวังต้าเซียมาเป็นสามีภรรยาตุ้ยสื่อ

ทว่าวังต้าเซียในยามนี้กลับไม่รู้จักแม้แต่ฉู่จวงอ๋อง

มิน่าเล่านายหน้าเงินถึงบอกว่าเขาเกินเยียวยา ให้นางยอมรับ

¹ หรือโรงเรียนขันทีหลวง สถาบันการศึกษาในวังหลวงที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อสอนหนังสือให้แก่ขันที

² หน่วยงานขันทีที่ทรงอำนาจสูงสุด มีหน้าที่อนุมัติราชโองการแทนจักรพรรดิ

³ ขันทีผู้กุมตราลัญจกร เป็นตำแหน่งขันทีสูงสุดผู้รับผิดชอบการประทับตราและอนุมัติเอกสารหลวง

ความจริง เลิกเพื่อฝัน

เวย์ไฉ่เวย์ราวกับถูกน้ำเย็นๆ สาดใส่หน้า นางสูดหายใจเข้าลึก ย้ำเตือนตัวเองซ้ำๆ ว่าต้องสงบสติอารมณ์ วังต้าเซี่ยในตอนนี้อาจจะโง่เขลาไปบ้าง แต่นี่ก็เป็นช่วงเวลาสั้นๆ ที่ผ่อนคลายเป็นอิสระที่สุดในชีวิตของเขาแล้ว

ในปีนี้ ตระกูลวังต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ เคราะห์ภัยธำณัฏเข้ามาไม่หยุดหย่อน วังต้าเซี่ยถูกบีบคั้นจนต้องเลือกหนทางสุดโต่งด้วยการตอนตัวเอง เข้าวังเป็นขันทีเพื่อแสวงหาอนาคตตลอดเส้นทางเต็มไปด้วยขวากหนาม

อย่างน้อยวังต้าเซี่ยในตอนนี้อาจมีความสุข

เวย์ไฉ่เวย์ตั้งสติสงบอารมณ์ แล้วเล่าเรื่องราวของฉู่จวงอ๋องให้วังต้าเซี่ยฟัง “เขาเป็นเจ้าผู้ครองแคว้นฉู่ในยุคชุนชิว ขึ้นครองราชย์ตอนอายุไม่ถึงยี่สิบปี ในตอนนั้นแคว้นฉู่มีทั้งศึกในและศึกนอก ประมุขยังเยาว์วัยแคว้นจึงสั่นคลอน เขาจงใจเสพสุขสำราญ ทั้งยังตั้งปายไว้ที่หน้าประตูวัง เขียนว่า ‘ผู้ใดทูลทัดทาน ข้าโดยไม่ละเว้น’”

วังต้าเซี่ยตอบโต้ะลูกขึ้นยืน “ข้าเหมือนกับฉู่จวงอ๋องจริงๆ ด้วย! พวกเราต่างก็ชอบเสพสุขสำราญ รังเกียจพวกที่คอยดักเตือนให้พวกเราใฝ่ดีอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ฟังจนหูจะด้านอยู่แล้ว”

นายหน้าเดินคิดในใจ ฉู่จวงอ๋องเขาแกล้งเสเพล แต่เจ้าน่ะเสเพลจริง ๆ!

เวย์ไฉ่เวย์กำลังจะเล่าต่อก็มีองครักษ์เสื้อแพรกลุ่มหนึ่งควม้ามารอย่างรวดเร็ว ในตอนนั้นวังต้าเซี่ยยืนอยู่ จึงดูเตะตาเป็นพิเศษท่ามกลางกลุ่มลูกค้าที่นั่งกินเกี้ยว

หัวหน้ากลุ่มองครักษ์เสื้อแพรมองเห็นเขาตั้งแต่แวบแรก ควมม้า

พุ่งตรงมาที่ร้านเกี้ยวทันที

เมื่อเห็นว่าเป็นน้องครีษณ์เสื้อแพรที่พกดาบชีวิต⁴อยู่ข้างเอว บรรดาลูกค้าต่างก็เงยบกริบราวจักจั่นในฤดูหนาว นิ่งนิ่งไม่ขยับอยู่ที่เดิม เพราะกลัวจะถูกองครักษ์เสื้อแพรเข้าใจผิดว่าเป็นนักโทษหลบหนี

“เจ้าคือวังต้าเซี่ย?” องครักษ์เสื้อแพรที่นั่งอยู่บนหลังม้าใช้แลชี้วังต้าเซี่ยแล้วถาม “ลูกชายคนรองของวังปั๋วต้า?”

วังต้าเซี่ยไม่พอใจ “เจ้าเรียกชื่อข้าตรงๆ ก็แล้วไปเถอะ อย่างไรข้าก็เป็นแค่สามัญชน แต่พ่อของข้าเป็นขุนนางฝ่ายบู๊ที่มีบรรดาศักดิ์เป็นถึงผู้บัญชาการกองกำลังรักษานครเขตเป่ย์เจิง เป็นเซียนยุทธ์ที่สืบทอดมาห้ารุ่น บรรพบุรุษของข้าเคยตามเสด็จเจิงจู่ฮงองค์ทำศึกในยุทธการลงใต้ปราบกบฏ ได้บรรดาศักดิ์มาด้วยฝีมือที่แท้จริง เจ้าจะเรียกพ่อข้าว่าวังเซี่ยหรือผู้บัญชาการวังก็ได้ แต่มาเรียกชื่อพ่อข้าตรงๆ แบบนี้ ไม่กลัวโดนตัดลิ้นบ้างรึ!”

วังต้าเซี่ยเป็นลูกวัวเกิดใหม่ไม่กลัวเสื้อ⁵ กล้าต่อกรกับองครักษ์เสื้อแพร

นายหน้าเงินตกใจจนตัวสั่นระริก กระตุกแขนเสื้อของวังต้าเซี่ยเบาๆ “ท่านบรรพบุรุษ พูदन้อยๆ หน้อยได้หรือไม่”

องครักษ์เสื้อแพรแค้นเสียงหัวเราะเย็นชา ก่อนจะหวัดแล่ฟาดไปที่ใบหน้าของวังต้าเซี่ย

⁴ ดาบหลวงประจำตำแหน่งของหน่วยองครักษ์เสื้อแพรในสมัยราชวงศ์หมิง เป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจพิเศษที่ได้รับจากองค์ฮ่องเต้

⁵ หมายถึง คนหนุ่มสาวหรือผู้ที่อ่อนประสบการณ์มักจะมีความกล้าหาญ และไม่เกรงกลัวผู้มีอำนาจหรือภัยอันตราย

วังต้าเซียผู้ไม่รู้จักจู่จวงอ่องกลับมีปฏิกิริยาตอบสนองว่องไวนัก เขายกม้านั่งขึ้นมาขว้างเส้นนั้นจนมันถูกฟาดกระเด็นลอยไปกระแทก อ่างทองเหลืองที่ใส่ผักชีสับไว้จนคว่ำเสียงดังเคร้ง

องครักษ์เสื้อแพรโกรธจนหน้าแดง ตวัดแส้ฟาดอีกครั้ง วังต้าเซีย จึงหยิบอ่างทองเหลืองมาชูไว้เหนือศีรษะแทนโล่แล้ววิ่งสุดชีวิต หลบหลีก ไปมาอย่างคล่องแคล่วในตลาดกลางคืนอันคับแคบ!

“ตามไป! จับผู้ต้องสงสัย!” เหล่าองครักษ์เสื้อแพรควมมำ โล่ตาม แน่นหนาว่ามาย่อมวิ่งเร็วกว่าสองขาของวังต้าเซีย ทว่าเขาไม่ได้ วิ่งไปตามทางปกติ หากแต่เลือกวิ่งเข้าไปในจุดที่มีคนพลุกพล่าน เต็มก็กระโดดข้ามโต๊ะ เต็มก็ปีนขึ้นหลังคา ในที่สุดก็หนีรอดจากการ ไล่ล่าขององครักษ์เสื้อแพรไปได้

เวย์ไฉ่เวย์ทอดถอนใจอย่างชื่นชม “คุณชายรองวังมีฝีมือว่องไว ดูท่าจะมีใช้คนไม่เอาไหนไปเสียทุกเรื่อง”

นายหน้าเงินที่ยังขวัญเสียไม่หายพูดว่า “เฮ้อ ท่านหมอเวย์ เข้าใจผิดแล้ว ทักษะการหลบหนีของเขาได้มาจากการเคี่ยวกรำ เขา เทียวก่อเรื่องไม่เว้นแต่ละวัน เจ้าทุกข์ต่างพากันไปเข้าแถวที่กองกำลัง รักษานครเขตเป่ย์เจิงเพื่อร้องเรียนและเรียกค่าเสียหายจากวังเซียนฮู่ ทำให้เขาถูกวังเซียนฮู่ไล่ฟาดตีสั่งสอนอยู่บ่อยๆ วังเซียนฮู่เป็นพ่อ ที่เข้มงวด ลงมือหนักหน่วง หากเขาวิ่งช้าเพียงนิด ป่านนี้คงถูกพ่อ ฟาดตายไปแล้ว”

เป็นอย่างนี้เอง!

เวย์ไฉ่เวย์สะพายย่ามแล้วรีบตามไป

นายหน้าเงินหยิบเงินสามสิบอีแปะให้เจ้าของร้านเกี้ยว แล้วรีบ ตามไปมุ่งตู่องครักษ์เสื้อแพรไล่ทุบตีจอมกร่างวังบ่าง

นายหน้าเงินสาแก่ใจเป็นที่สุด เมื่อตอนเย็นเขาถูกจอมกร่างวังทุบตีซ้ำยังโยนลงจากหลังม้า ตอนนี้องครักษ์เสื้อแพรเหมือนมาล้างแค้นแทนเขา ดีได้ดี! ดีให้หนักๆ กว่านี้! จอมกร่างวัง เจ้าก็มีวันนี้เหมือนกัน!

เว่ยไฉ่เว่ยเร่่งผีทำเดินพลาถมนายหน้าเงินว่า “คุณชายรองวังกับองครักษ์เสื้อแพรมีเรื่องบาดหมางอะไรกันหรือ”

นายหน้าเงินหัวเราะ “ใครจะไปรู้เล่า เขตเป่ย์เจิงมีสี่ภัยพิบัติแมลงวัน ยุง หนู และจอมกร่างวัง จอมกร่างวังสร้างศัตรูไว้มากมาย แม้แต่องครักษ์เสื้อแพรก็ยังกล้าว่งเกิน ครั้งนี้คงจะเจอของแข็งเข้าให้แล้ว”

เว่ยไฉ่เว่ยเหลือบมองนายหน้าเงิน “ดูเหมือนท่านจะสาแก่ใจนะ?” หลังจากอึดอันมาเกือบครึ่งค่อนวัน ในที่สุดนายหน้าเงินก็ได้ระบายความคับแค้นใจออกมา “องครักษ์เสื้อแพรกำจัดภัยให้ประชาชน ข้าย่อมต้องดีใจอยู่แล้ว ไม่ใช่แค่ข้าคนเดียวหรอกนะ เจ้าดูสิ ใครๆ ก็สาแก่ใจกันทั้งนั้น”

เว่ยไฉ่เว่ยกวาดตามองไปรอบๆ ผู้คนบนถนนต่างวิพากษ์วิจารณ์กันแข็งแะ

“เมื่อครู่ที่วิ่งผ่านไปน่าจะเป็นจอมกร่างวังนะ! วังเขียนฮู่สั่งสอนบุตรกลางถนนอีกแล้วหรือ”

“ไม่ใช่วังเขียนฮู่ แต่เป็นองครักษ์เสื้อแพร”

“เจอดาวข่มเข้าแล้ว ไปๆ ไปดูกัน!”

ดูท่านายหน้าเงินจะไม่ได้พูดเกินจริง จอมกร่างวังมีชื่อเสียงมากในเขตเป่ย์เจิง

เว่ยไฉ่เว่ยหวนนึกถึงชาติก่อน สามีผู้ล่วงลับของนางเคยโอ้อวดว่า

ตัวเองตอนยังเยาว์นั้น “...ข้าเป็นคุณชายรูปร่างงามอาจ เยี่ยมยุทธ์
ผดุงคุณธรรม! นามของข้าคือวังต้าเซี่ย ผู้คนในเขตเป่ย์เจิงล้วน
เรียกข้าด้วยความเคารพว่าจอมยุทธ์วัง เป็นชายในฝันของหญิงสาว
เขตเป่ย์เจิง”

ไม่มีจอมยุทธ์วังอะไรทั้งนั้น และไม่มีชายในฝันของหญิงสาวด้วย
มีเพียงจอมกร่างวังและฝันร้ายของหญิงสาวเท่านั้น
สามิผู้ล่องลับกลัวเสียหน้าจึงหลอกลวงนาง
เวย์ไฉ่เวย์ก่าหมัดแน่น เดินตามฝูงชนที่มุ่งดูเรื่องสนุกจาก
ตลกเถื่อนสู่ไปจนถึงถนนกุไหลตะวันตก

ถนนสายนี้เป็นหนึ่งในถนนสายหลักของเมืองหลวง สามารถ
รองรับรถม้าสิบคันวิ่งเรียงหน้ากระดานได้ การขี่ม้าจึงได้เปรียบ ในที่สุด
เหล่าองค์กรก็เสียแพร์ก็ไล่ตามวังต้าเซี่ยทัน

แต่วังต้าเซี่ยก็เจอที่พึ่งแล้วเช่นกัน...นั่นคือเหล่าทหารของกองกำลัง
รักษานครเขตเป่ย์เจิงที่กำลังลาดตระเวนยามค่ำคืน

“ท่านอาหมู่! ช่วยข้าด้วย!” วังต้าเซี่ยวิ่งเข้าไปในกลุ่มทหารของ
กองกำลังรักษานครเขตเป่ย์เจิง แล้วกอดขาของหมู่ไปอยู่⁶ที่กำลังนำทหาร
ลาดตระเวน

หมู่ไปอยู่เป็นลูกน้องของวังเซียนอยู่ เห็นวังต้าเซี่ยมาตั้งแต่เด็ก
ตอนนั้นเมื่อเห็นลูกชายคนรองของผู้บังคับบัญชาถูกองค์กรก็เสียแพร์
ไล่ล่าราวกับสุนัขจรจัด เขาก็รีบดิ่งบังเหียนม้าเข้าขวางทันที พร้อมกับ
ปกป้องวังต้าเซี่ยไว้ด้านหลัง แล้วชักดาบเผชิญหน้ากับองค์กรก็เสียแพร์

“กองกำลังรักษานครเขตเป่ย์เจิงกำลังลาดตระเวนยามค่ำ พวก

⁶ ตำแหน่งนายทหารระดับกลางในระบบเว่ยลั่ว มีหน้าที่บังคับบัญชาทหาร 100 นาย

องครักษ์เสื้อแพรมีธุระอันใด”

หัวหน้ากลุ่มองครักษ์เสื้อแพรมียศเป็นเสียวณี⁷ หากเทียบยศแล้ว ไปอยู่ย่อมสูงกว่าเสียวฉินแน่นอน แต่ทว่าองครักษ์เสื้อแพรเป็นองครักษ์ ส่วนพระองค์ของฮ่องเต้ มีหน้าที่สืบสวนคดีหลวงโดยเฉพาะ ส่วน กองกำลังรักษานครเขตเป่ย์เจิงมีหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อยในเขต เป่ย์เจิงเท่านั้น เสียวฉินขององครักษ์เสื้อแพรผู้หนึ่งจึงไม่เห็นไปอยู่ของ กองกำลังรักษานครอยู่ในสายตา

โจวเสียวฉินใช้เส้ซู่ไปยั้งวังต้าเซี่ยที่หลบอยู่หลังกันม้าของมู่ไปอยู่ “วันนี้คุณชายใหญ่ของบ้านเงินเซียนอยู่แห่งหน่วยองครักษ์เสื้อแพรเรา ถูกฆ่าอย่างโหดเหี้ยมในเขตเป่ย์เจิง วังต้าเซี่ยเคยมีเรื่องบาดหมางกับ คุณชายเงิน เขาจึงเป็นผู้ต้องสงสัยรายสำคัญ พวกเราจะนำตัวเขาไป สอบปากคำ กองกำลังรักษานครเขตเป่ย์เจิงของพวกเจ้าคิดจะให้ที่ หลบซ่อนแก่ผู้ต้องสงสัย”

คำพูดนี้ทำเอาทั้งถนนกุโหลวตะวันตกเกิดความโกลาหลขึ้นมาทันที

“ที่แท้เหยื่อที่ถูกฆ่าปาดคอได้ต้นหลิวก็คือคุณชายของบ้าน เซียนอยู่องครักษ์เสื้อแพรนี่เอง!”

เว่ยไฉ่เว่ยชี่ยืนมองอยู่ข้าง ๆ อดยกมือปิดปากไม่ได้ อะไรกัน ข้างต่างหากที่เป็นคนฆ่าเงินต้าหลาง เหตุใดเรื่องถึงโยงไปที่วังต้าเซี่ยได้

วังต้าเซี่ยชะโงกหัวออกมาครึ่งหนึ่งจากหลังกันม้า “ใส่ร้ายกัน หน้าด้าน ๆ วันนี้ข้ายังไม่ได้เจอเงินต้าหลางเลยด้วยซ้ำ แล้วจะไป ฆ่าเขาตอนไหน จริงอยู่ที่ข้ากับเงินต้าหลางเคย...มีเรื่องกันมาก่อน

⁷ ตำแหน่งนายทหารชั้นผู้น้อยที่สุดในระบบเว่ยส่ว มีหน้าที่บังคับบัญชาทหาร 10 นาย

แต่เงินตำหलगนั้นทั้งบ้ากามทั้งติดพนัน แต่ดันฝีมือกระจอกจนติดหนี้คนไปทั่ว พอโดนทวงก็อวดเบ่งว่าพอเป็นเซียนอยู่แห่งหนวยองครักษ์เสื้อแพร ชักดาบไม่ยอมจำย คนเหม็นขี้หน้าเขามีตั้งมากมาย เดี่ยวข้าจะจดยรายชื่อให้ พวกเจ้าไปตามหากันเอาเอง อย่ามายุ่งกับข้า! ข้าบริสุทธิ์!”

โจวเสี่ยวฉีแค้นเสียงเย็นชา “องครักษ์เสื้อแพรเป็นหน่วยงานด้านข่าวกรอง ยังต้องให้ตัวตลกอย่างเจ้ามาช่วยสร้างความวุ่นวายอีกหรือ เราทำบุญชื้อรายชื่อศัตรูของคุณชายใหญ่ไว้เป็นเล่มแล้ว ตอนนี้นำลังตามจับกุมตัวผู้ต้องสงสัย หน้าที่ของข้าคือมาจับกุมเจ้า วังต้าเซี่ยเจ้าคือผู้ต้องสงสัยคนสำคัญ”

วังต้าเซี่ยแค้นหัวเราะอย่างไม่ยั้ง “เงินตำหलगเป็นหนี้หอคณิกาอยู่ไม่น้อย องครักษ์เสื้อแพรคงไม่จับแม้กระทั่งแม่เล่าหรอคะ”

มูไปสู่นั่นไปปรัม “เออร์หलग เจ้าก็พูดให้น้อยๆ น้อยเถอะ เงินเซียนอยู่ต้องสูญเสียลูกชายในวัยกลางคน คนผมขาวต้องมาส่งคนผมดำ ด้วยความโศกเศร้าเสียใจจึงใช้วิธีหว่านแหเพื่อตามหาฆาตกรตัวจริงก็เป็นเรื่องที่เขาใจได้ ผู้ตายสำคัญที่สุด เจ้าอย่าได้พูดจาถากถางนักเลย”

วังต้าเซี่ยถึงได้ยอมเจียบ

มูไปสู่อีกกล่าวกับโจวเสี่ยวฉี “คดีฆาตกรรมเป็นคดีใหญ่ อยู่ในความรับผิดชอบของขุนเทียนฝู พวกเรากองกำลังรักษานครเขตเป่ยเฉิงเป็นเพียงผู้ช่วยลาดตระเวน หากจับกุมผู้ต้องสงสัยได้ก็ต้องส่งตัวไปคุมขังที่คุกของขุนเทียนฝู ข้าจะนำตัวคุณชายรองวังไปส่งที่ขุนเทียนฝูด้วยตนเอง เพื่อให้เขาให้การว่าวันนี้ไปไหนหรือเห็นอะไรบ้าง เพื่อจะ

เป็นประโยชน์ต่อการสืบสวน”

ที่ว่าการชุมนุมเทียนผู้^๘ ย่อมให้เกียรติวังเซียนผู้ สอบปากคำวังต้าเซี่ย ลักรอบแล้วก็ปล่อยตัวกลับบ้าน

แต่องค์กรกษัตริย์เสือแพะไม่ใช่ หากได้เข้าไปในคุกจำวอ^๙ ของหน่วย องค์กรกษัตริย์เสือแพะแล้ว ถ้าไม่ตายก็คงเหลือ การจะถูกซ้อมจนยอม สารภาพยอมไม่ใช่เรื่องแปลก

มู่ไปอยู่จะยอมปล่อยให้องค์กรกษัตริย์เสือแพะนำตัววังต้าเซี่ยไปไม่ได้ เด็ดขาด

กองกำลังรักษานครเขตเป่ย์เจิงก็มีหน้าตาต้องรักษาเช่นกัน อีกทั้งครั้งนี้วังต้าเซี่ยยังเป็นฝ่ายถูกอย่างหาได้ยาก เป็นฝ่ายองค์กรกษัตริย์เสือแพะที่รังแกคนเกินไป

“จริงด้วย ๆ!” วังต้าเซี่ยโผล่หัวออกมาจากหลังกันม้าอีกครั้ง “องค์กรกษัตริย์เสือแพะรับผิดชอบคดีหลวง ฆ่าไก่ไต่ต้องใช้มีดฆ่าวัว การตายของเงินต้าหลางข้าก็เสียใจมาก หวังว่าจะหาฆาตกรตัวจริงได้ในเร็ววัน ข้าจะให้ความร่วมมือกับชุมนุมเทียนผู้เป็นอย่างดี”

โจวเสี่ยวฉีตอบว่า “องค์กรกษัตริย์เสือแพะจะทำคดีอย่างไรไม่ต้องให้ กองกำลังรักษานครเขตเป่ย์เจิงมาสอดปาก! ส่งตัววังต้าเซี่ยมา!”

มู่ไปฮูขยิบตาส่งสัญญาณ ทหารของกองกำลังรักษานครเขต เป่ย์เจิงก็พากันกรูเข้ามาล้อมวังต้าเซี่ยไว้ องค์กรกษัตริย์เสือแพะอาจจะ น่ากลัว แต่การล่วงเกินผู้บังคับบัญชาที่น่ากลัวยิ่งกว่า

^๘ ที่ทำการและศาลสูงสุดของเขตปกครองพิเศษชุมนุมเทียนซึ่งดูแลกรุงปักกิ่ง

^๙ ระบบเรือนจำและการไต่สวนพิเศษของหน่วยองค์กรกษัตริย์เสือแพะ ซึ่งขึ้นตรงต่อฮ่องเต้ และอยู่นอกกระบวนการยุติธรรมปกติ

โจวเลี้ยวจีตัวได้แล้ว “บุกเข้าไป! จับกุมผู้ต้องสงสัยวังต้าเซีย!”
จากนั้นองค์กรก็ล้อมประกบกองกำลังรักษานครเขตเป่ย์เจิง
ก็ชักอาวุธออกมาต่อสู้กันกลางถนน!

ฝ่ายหนึ่งคือทหารส่วนพระองค์ของโอรสสวรรค์ เป็นมังกรห้า
ตัวหนึ่ง อีกฝ่ายคือองเจ้านั้นแห่งเขตเป่ย์เจิง มังกรกับงูตีกัน ยาก
ตัดสินแพ้ชนะ

นี่ไม่ใช่เรื่องที่จะหาดูกันง่าย ๆ นอกจากคนชั่วผู้นั้นสองสามคน
ที่วิ่งหนีไปแล้ว ชาวบ้านส่วนใหญ่ต่างพากันยืนปักหลักดูจากมังกรเกร่ง
ทะลุมนับกับงูเจ้านั้นชนิดตาไม่กะพริบ

มีเพียงสายตาของเว่ยไฉ่เว่ยที่เฝ้าจับจ้องวังต้าเซียชนิดไม่ยอม
ให้คลาด นางเห็นเพียงว่าคนผู้นี้เจ้าเล่ห์นัก อาศัยช่วงซุลมุนขึ้นขี่ม้า
ที่มูไปอยู่เหลือไว้ให้ตัวหนึ่ง ใบหน้าแทบจะแนบไปกับหลังม้าเพื่อหลบหนี
ขณะที่เว่ยไฉ่เว่ยคิดว่าวังต้าเซียจะหนีรอดไปได้นั่นเอง ชาวบ้าน
ที่มุงดูก็พากันตะโกนขึ้นมา

“หนีไปแล้วๆ! จอมกร่างวังหนีไปแล้ว!”

“ได้ทำองค์กรก็ล้อมประกบทุกท่าน จอมกร่างวังหนีไปทางหอกลอง
แล้ว!”

เมื่อองค์กรก็ล้อมประกบได้ยืนดั่งนั้นก็เลิกคิดเรื่องต่อยตี รีบหัน
หัวม้ากลับไปไล่ล่าวังต้าเซียต่อ

สถานการณ์พลิกกลับไปกลับมา

นายหน้าเงินเห็นเว่ยไฉ่เว่ยยืนตะลึงอ้าปากค้าง ก็หัวเราะแล้ว
พูดว่า “คราวนี้ท่านหมอเว่ยเข้าใจหรือยังว่าลี้ภัยพิบัติแห่งเขตเป่ย์เจิง
คืออะไร ชาวบ้านเขตเป่ย์เจิงเดือดร้อนเพราะจอมกร่างวังมานานแล้ว
ต่างหวังให้องค์กรก็ล้อมประกบจัดการเขาให้หนักล้นกรอบ”

สภาพของวังต้าเซี่ยไม่ต่างอะไรกับหนูท้อข้ามถนน ที่ผู้คนร้องตะโกนให้ตี

เว่ยไฉ่เว่ยเป็นห่วงวังต้าเซี่ยจึงรีบตามฝูงชนวิ่งไปทางหอกลองไม่นานนายหน้าเงินก็บังคับรถเทียมล้อของตนมาแล้วเชิญเว่ยไฉ่เว่ยขึ้นรถ

ขอเพียงเว่ยไฉ่เว่ยไม่บอกเลิกการเช่าบ้าน ค่านายหน้าห้าตำลึงของนายหน้าเงินก็จะยังอยู่ การทำการค้าย่อมต้องดูแลลูกค้าให้ดีเป็นธรรมดา

เว่ยไฉ่เว่ยขึ้นรถเทียมล้อ นายหน้าเงินบังคับรถไล่ตามไปทางเหนือ เมื่อถึงหอกลอง ฝูงชนก็พากันวิ่งไปทางทิศตะวันออก บนถนนเคยคึกคักเช่นนี้ก็มีแต่ช่วงปีใหม่เท่านั้น

รถเทียมล้อมาถึงถนนกุโหลวตะวันออก เขตเป่ย์เจิงของเป่ย์จิงมีถนนกุโหลวเป็นเส้นแบ่งเขต ทางทิศตะวันตกคืออำเภอหวานผิง ทางทิศตะวันออกคืออำเภอต้าซิง ตอนนี้พวกเขาเข้ามาในเขตต้าซิงแล้ว

ฝูงชนยังคงวิ่งไปทางทิศตะวันออกอย่างบ้าคลั่ง หลายคนวิ่งไม่ไหวแล้วจึงหยุดยืนหอบหายใจอยู่ข้างทาง

นายหน้าเงินบังคับรถเทียมล้อมาถึงถนนชุ่นเทียนฝู ก็ได้ยินเสียงอาวุธปะทะกันและเสียงกลองดังตึงๆ มาแต่ไกล

เบื้องหน้าคือการชุ่นเทียนฝู หน้าประตูที่ว่าการจัดตั้งกลองใบใหญ่หิมะมาไว้เพื่อให้ชาวบ้านใช้ตรึงทุกข์

ขณะที่ทหารกองกำลังรักษานครเขตเป่ย์เจิงและหน่วยองครักษ์ล้อมกำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือดอยู่นั้น วังต้าเซี่ยก็หวดไม้ไผ่กลองตีกระหน่ำลงไปอย่างไม่คิดชีวิต ช้ายังร้องตะโกนว่า “องครักษ์ล้อมแพรฆ่าคนแล้ว! ท่านเจ้าเมืองช่วยข้าด้วย!”

นายหน้าเงินรู้สึกเสียดายยิ่งนัก “จบกัน เรื่องบานปลายมาถึงที่ว่าการชู้หน้าเหียนฝูแล้ว ข้าจอมกร่างวังยังซึ่งเป็นโจทก์ฟ้องร้องก่อนอีกองค์กรก็เสียแพรรคทำอะไรจอมกร่างวังไม่ได้ไปชั่วครวรา”

เว่ยไฉเว่ยรู้สึกโล่งใจขึ้นมาเล็กน้อย พฤติกรรมของเขาก่อนตอนตัวเองเข้าวัง เรียกได้ว่าเลวร้ายถึงขั้นเป็นที่ชิงชังของทั้งคนทั้งเทพที่ดีที่คิดได้หันจึงสามารถกลับร้ายกลายเป็นดี ข้าจะคอยดูว่าคืนนี้เขาจะเอาตัวรอดอย่างไร